

Vytautas Račickas

Jos vardas Nippė

Apysaka

Skaitmeninta iš knygos:
Vytautas Račickas. Jos vardas Nippė. Vilnius: V. Račickas, 2002.

ISBN 978-5-430-05931-6

Kūrinys suskaitmenintas vykdant ES struktūrinių fondų remiamą projektą „Pagrindinio ugdymo pirmojo koncentro (5–8 kl.) mokinių esminių kompetencijų ugdymas“, 2012
<http://mkp.emokykla.lt/ebiblioteka/>

UGDYMO
PLĖTOTĖS
CENTRAS

Turinys

I	4
II	9
III	11
IV	13
V	16
VI	19
VII	22
VIII	26
IX	29
X	32
XI	35
XII	39
XIII	42
XIV	45
XV	48
XVI	51
XVII	55
XVIII	61
XIX	65
XX	70
XXI	75
XXII	79

XXIII	85
XXIV	90
XXV	96
XXVI	100
XXVII	105
XXVIII	109
XXIX	114
XXX	121

I

Nippé...

Sakai, keistas vardas?

Bet argi keistas? Esama kur kas keistesnių.

Kodėl dvi „p“? O kodėl turėtų būti viena?

Apskritai dėl visko čia kaltas Nippės tėtis Napoleonas Nakas, kuris ne tik dukrai vardą sugalvojo, bet pats jį ir užrašė. Dešine ranka. Ir labai spausdamas rašiklį. O kadangi buvo nepaprastai susijaudinęs, tai ir suraitė net dvi „p“. Taigi.

Kadangi pirmagimė buvo fantastiškai panaši į tėtį, Napoleonui Nakui dingtelėjo, kad – dėl šventos teisybės – fantastiškai panašūs turėtų būti ir jūdviejų vardai.

Ir laimingiausias pasaulyje tėtis susimąstė...

Galbūt ji galėtų būti NAPÉ? Napoleonas – Napalys – Napas – Napė...

Skamba kaip LAPÉ. Lapė, Napė, Snapė... È, ne! Vaikai pravardžiuos.

Tai gal NUPÉ? Nupė Snupė kailį lupė...

Irgi netinka.

NIPĖ! NIPĖ... Nipė...

Laimingiausias pasaulyje tėtis pabandė sugalvoti kokią nors pravardę, bet prie NIPĖS nesiklijavo joks žodelytis.

Puiku, tarė sau Napoleonas Nakas, jos vardas bus NIPĖ! Nipė Nakaitė!

Ir nuėjo į Vardų registracijos biurą.

Biuro darbuotoja, žinoma, tučtuojau paklausė:

- Koks bus jūsų dukters vardas?

- Nipė, - atsakė tėtis Napoleonas.

- Nitė?

- Ne Nitė, o Nipė.

- Supratau, - nusišypsojo moteris, - Nikė... Dabar madingi trumpi vardai...

- Nipė! - pyktelėjo Napoleonas Nakas. - Kokia dar Nikė, po paraliais!

Tuomet Vardų registracijos biuro darbuotoja padavė popieriaus lapą ir paprašė užrašyti mergaitės vardą. Ne bet kaip, o didžiosiomis raidėmis. Ir laimingiausias pasaulyje tėtis užrašė:

Jos vardas NIPPĖ.

Išgirdusi dukters vardą, mama Džoja, be abejo, nustebo. Bet ne tiek, kad pradėtų balsu šaukti. Juk ir jos pačios vardas šiek tiek keistas. Bent jau ne lietuviškas.

Nippė gimė vasarą, kai mama Džoja su tėčiu Napoleonu gyveno vasarnamyje, kurį, kaip Lietuvoje įprasta, vadino sodu.

Nedidelį dviejų kambarių namelį su virtuve, palėpe ir rusiška pirtimi Napoleonas Nakas pats vienas bene per dvi vasaras susirentė. Jis buvo visų galų meistras.

Tą pačią dieną, kai padidėjo šeimyna, Nippės tėtis pasigalando įrankius ir kelias dienas kažką pjaustė, tašė, obliavo. Kol padarė nemažą apvalią rėčką kūdikiui maudyti. Tiesą sakant, toje rėčkoje galėjo maudytis ne tik naujagimis, bet ir kaip reikiant įmitęs suaugęs žmogus. Mat į ją tilpdavo bene dvidešimt kibirų vandens.

Ilgainiui tą rėčką tėtis Napoleonas taip pamėgo, kad kiekvienas pasipirtinimas baigdavosi tuo, kad jis išsilpdavo į ją ir pliuškendavosi kaip ančiukas. Žinoma, jeigu tik Nippė būdavo išsimaudžiusi. Nors jiedu ir abu galėjo be vargo įtilpti.

Kitą vasarą tėtis Napoleonas pastatė net du šiltnamius. Agurkams auginti. Mat Napoleonas Nakas buvo viso labo tik elektrikas ir uždirbdavo ne kažin ką. O anksti užauginti agurkai padidėjusiai jo šeimai duodavo papildomų pajamų, nes tėtis Napoleonas buvo tikras agurkų auginimo specialistas. Su

agurkais jis darė visokiausius bandymus. Net buvo užsibrėžęs išvesti naują agurkų veislę ir pavadinti ją savo dukrelės vardu.

Napoleonas Nakas tikrai būtų tai padaręs, jeigu ne staigi jo mirtis.

Nippei tuo metu buvo devyneri.

Tą dieną jis šiltnamyje sodino agurkus ir buvo kuo puikiausiai nusiteikęs. Nippė padavinėjo jam agurkų daigus ir girdėjo, kaip tėtis lyg koks varnėnas švilpiniavo Jungėnų kapelijos dainą „Vėl gegužio žiedai“.

Reikia pasakyti, jog Napoleonas Nakas, taigi Nippės Nakaitės tėtis, buvo labai muzikalus ir turėjo gražų balsą. Užstalėje, prie svečių, jis kartais uždainuodavo garsiąją kunigaikščio Žvainio ariją iš operos „Pilėnai“: „Aš papuošiu žirgo galvą pinavijom... Apkaišysiu kamanėles žaliom rūtom...“

Visi, be abejo, girdavo Nippės tėčio balsą, stebėdavosi, kodėl jis ne operos solistas, ir negailėdavo plojimų. Tuomet Napoleonas Nakas užtraukdavo „Kur bakūžė samanota“. Po šios dainos svečių plojimai virsdavo triukšmingomis ovacijomis, o Nippė kaip dukart du žinojo, kas bus toliau: tėtis pastatys ją ant kėdės ir lieps dainuoti.

- Aš esu viso labo tik elektrikas, - mėgdavo sakyti tėtis Napoleonas. - Tačiau mano dukra Nippė bus pasaulinio garso dainininkė!

Nippė padainuodavo „Žemėj Lietuvos ažuolai žaliuos“. Svečiams tai labai patikdavo, o tėtis ją pabučiuodavo.

Tėtis Napoleonas Nippę labai mylėjo.

Kaip ir Nippė tėtį.

Ir štai vieną gražią pavasario dieną, svaiginamai žydint alyvoms, atsitiko kažkas labai baisaus - į šiltą, ką tik išpurentą žemę kišdamas gležną agurko daigelį, Nippės tėtis staiga susiėmė už širdies ir sukniubo.

Atskubėjusi greitoji išvežė jį į ligoninę, tačiau kitą dieną Nippės tėtis mirė.

Nippė su mama stovėjo prie pat, o tėtis savo šiurkščiamė delne spaudė šiltą dukrelės ranką.

- Nippe, - ištarė tėtis Napoleonas, - aš tavęs labai prašau... Klausyk mamos ir niekada nemesk muzikos pamokų. Kad ir kaip sunku tau būtų... Ar pažadi, Nippe?

- Pažadu, - sušnibždėjo Nippė, ir mergaitės akys prisipildė ašarų.

Kai jas nusišluostė, tėtis jau buvo užmigęs.

Nepabundamai.

II

Muzikos pamokas Nippė Nakaitė lankė nebe pirmi metai. Už jas, be abejo, reikėjo mokėti.

- Iš kur dabar pinigų gausim, mam? - kartą paklausė Nippė. - Juk tu tiek neuždirbi, kiek tėtis uždirbdavo.

Mama Džoja buvo tvirto charakterio moteris.

- Teks kažkaip verstis, - pasakė ji.

Bet Nippei tai buvo joks atsakymas.

- Kaip verstis, mam?

- Na, visų pirma parduosim Defą. O galbūt ir Elfę...

Defą? Elfę?

Ne, ne! Jokiu būdu. Nei šuns, nei katės parduoti Nippė neleis. Verčiau jau badu numirs.

- Aš pajuokavau, - šyptelėjo mama.

- Tuomet pasakyk be juokų.

- Gerai, sakau be juokų. Mudvi išeisim gyventi į sodą, o butą išnuomosim.

- Kam?

- Kokiai nors firmai. Arba žmonėms, kurie Vilniuje turi darbą, bet neturi buto. Be abejo, sudėjus

nuompinigių ir mano atlyginimą, pragyvenimui, tavo muzikos pamokoms ir benzinui toli gražu neužteks. Todėl ir toliau auginsime agurkus.

Netrukus jiedvi atsikraustė į savąjį sodo namelį ant gražaus Neries kranto.

Šiame vasarnamyje iš tikrųjų galėjai gyventi net ir žiemą. Nippės tėčio sumūryta krosnis buvo tokia protinga ir sumani, jog prišildydavo abu kambarius, ir tos šilumos užtekdavo ilgam. Tačiau Nippei labiausiai patikdavo, kad krosnies šiluma buvo kitokia nei radiatorių mieste – ji tarsi kvepėjo.

Anksčiau sode paprastai prabėgdavo visos jų šeimos vasaros. Tėtis rūpindavosi šiltnamiuose augančiais agurkais, mama ravėdavo daržus, laistydavo, gamindavo valgi, o Nippė su kitais vaikais žaisdavo prie upės.

Kadangi agurkai buvo tėčio rūpestis, mama, o tuo labiau Nippė, į tai nesikišdavo. O gaila. Reikėjo stebėti kiekvieną tėčio judesį, kiekvieną veiksmą. Ir viską kuo geriausiai įsiminti. Juk agurkų auginimas, kaip mėgdavo sakyti Nippės tėtis, tikras menas.

Šito meno Nippė su mama privalėjo kuo greičiau išmokti.

Kad agurkų ir sau užtektų, ir parduoti.

III

Mama džiaugėsi, kad pavyko visai neblogai išnuomoti butą. Nuomininkai (jauna, dar vaikų neturinti šeima) sumokėjo už pusmetį avansu, todėl pinigų kol kas netrūko, bet jų nemažai išeidavo vis brangstamam benzinui, kartais – seno automobilio remontui. O čia dar prasidėjo kažkokia ekonominė krizė, totalinis (taip mama sakė) pinigų taupymas, kuris, deja, neaplenkė ir mamos darbovietės – muziejaus, kuriame Džoja Nakienė dirbo skyriaus vedėja. Poniai vedėjai, kaip ir jos bendradarbiams, apkarpė atlyginimus.

Vis dėlto jiedvi gyveno labai tvarkingai.

Rytai keldavosi lygiai pusę septynių. Išsivirdavo kavos, papusryčiaudavo ir išvažiuodavo. Defas su Elfe likdavo namų saugoti.

Laimei, viskas kaip tyčia buvo pakeliui. Visų pirma užsukdavo į Mikalojaus Daukšos mokyklą prie Antakalnio troleibusų žiedo. Nippė išlipdavo ir atsisveikindavo su mama iki vakaro. Mat, pasibaigus pamokoms, Nippė savarankiškai važiuodavo į muzikos mokyklą senamiestyje.

Tiesa, muzika būdavo ne kasdien, todėl kartais Nippei tekdavo pėsčiomis pasiekti Antakalnio žiedą, sulaukti septynioliktojo autobuso ir, atvažiavus iki kryžkelės, išlipti. Iki sodo dar gerą puskilometrį tekdavo eiti pėsčiomis.

Iš pradžių Nippei tai būdavo nepakeliama, bet greit ji įprato, nes buvo kantri ir nekaprizinga mergaitė. Galbūt todėl, kad visa į tėtį atsigimusi.

Kai, būdavo, išeidavo kalba, ypač prie svetimų, į ką Nippė panaši, tėtis sakydavo:

- Nippė graži į mamą, protinga - į tėtį.

Parėjusi į savo geltoną namelį, visų pirma pasisveikindavo su Defu, kuris būdavo labai pasiilgęs Nippės. Kaip, beje, ir Elfė, kuri visada stengdavosi Nippę pasitikti pirmoji ir užšokti jai ant peties. Defas šito tiesiog nepakęsdavo ir vydavo Elfę šalin. Mat buvo labai pavydus. O šiaip šiedu keturkojai gyveno gana draugiškai.

Ko nors užvalgiusi, Nippė sėsdavo ruošti pamokų.

Vakare parvažiudavo mama, ir jos viena kitai mielai pasakodavo dienos įspūdžius arba šiaip plepėdavo apie gyvenimą.

Ir nebūdavo tos dienos, kad neprisimintų tėčio.

O prisiminusios - neapsiverktų.

IV

Kituose sodų nameliuose irgi nuolat gyveno miesto žmonės. Daugiausia tai buvo pensininkai. Kaip sako Nippės mama, vaikų ir valstybės išvaryti į užtarnautą poilsį. O sykiu – ir į sodo katorgą.

Tačiau viename name (būtent name, o ne name-lyje) gyveno ir visai jauna šeima. Ir tas namas buvo kaip tik priešais, kitoje kelio pusėje. Nippė ne kartą matė kieme bėgiojant ir garsiai šūkaujant net tris vaikus. Kartais jie labai bjauriai keikdavosi. Be abejo, taip elgtis gali tik berniukai.

– Anksčiau šitų chuliganų Stonio kieme, regis, nebuvo, – kartą pasakė Nippė, išgirdusi kaimynų vaikų keiksmus.

– Taigi kad nebuvo, – pritarė mama.

– O iš kur jie atsirado?

– Iš kažkur... Šitas namas jau seniai nebe Stonio.

Stonys jį pardavė.

– Ir kas čia dabar gyvena?

– Nežinau. Kada nors reikėtų susipažinti.

Tačiau Nippė susipažino labai greitai.

Po tėčio mirties mama beveik kiekvieną sekmadienį eina į bažnyčią. Su Nippe arba viena. Mama sako, kad bažnyčioj ji visada pasikalba. Su tėčiu.

Vieną sekmadienį grįžusios iš bažnyčios jos ant kelio, prie pat daržo tvoros, sutiko tuos berniokus iš buvusio Stonio namo. Jie žaidė badmintoną.

- Nori pažaisti? - paklausė vienas.

- Aš tavęs nepažįstu, - išdidžiai atsakė Nippė. -
Be to, visų pirma reikėtų pasisveikinti...

- Gerai, jeigu taip nori... Labą dieną! Aš esu Rokas! Gal nori pažaisti?

- Labą dieną. Aš esu Nippė. Nenoriu.

- Nipė? - suraukė nosį Rokas.

- Taip, Nippė. Su dviem „p“ ...

- Tuomet aš - Rokkas! Su dviem „k“.

Nipė nusikvatojo.

- Tai nenori pažaist?

- Tai nenoriu.

- Tai kodėl?

- Tai todėl, kad neturiu laiko.

- Tai kur jį padėjai? - pokštavo jau kitas berniūkštis, kurio vardas, kaip Nippė vėliau sužinojo, buvo Julius.

- Tai į stalčių įkišau, - pokštu į pokštą atsakė Nippė.

- O jeigu rimtai? - paklausė trečias brolis, vardu Kipras.

- Turiu paruošti pamokas, - atsakė Nippė.

- O paskui?

- O paskui knygą skaitysiu.

- Tu moki skaityti? - paklausė pokštauti linkęs Julius. - Tai tikriausiai ir raides pažįsti?

- Taip, žinoma. Tris. Arba keturias.

- Oho! Tai gana daug.

- Jeigu jūs nė vienos nepažįstat, tai, be abejo, daug.

Štai šitaip tąsyk Nippė su tais nepraustaburniais pasikalbėjo.

V

Vis dėlto, paruošusi pamokas, ji išbėgo laukan.

Iš trijų brolių buvo likęs tik vienas – jis sėdėjo ant akmens prie šulinio su badmintono raketė rankoje ir tarsit laukė Nippės.

– Pamiršau, kuo tu vardu, – tarė Nippė.

– Julius. Ar jau paruošėi pamokas?

– Paruošiau.

– Ir knygą perskaitei?

– Knygą skaitysiu vėliau. O tu?

– Ką aš?

– Pamokas ar paruošėi?

– Mums šeštadieniais neužduoda.

– Sekasi jums...

Jie pradėjo žaisti.

Nippė klydo ir klydo. Todėl, kad badmintoną žaidė tikriausiai pirmą kartą. Tačiau Julius visai nepyko.

– Jūs seniai čia gyvenat? – paklausė berniukas.

– Antras mėnuo, – atsakė Nippė. – O jūs?

– Nuo Kalėdų.

– Jūs irgi butą išnuomojot?

- Mes nebeturim buto. Mes jį pardavėm.
- Kodėl?
- Todėl, kad reikėjo skolas atiduoti.
- Tai gal tavo tėtis turi firmą? - smalsavo Nippė.
- Taip. Jis batais prekiauja.
- Kokiais batais?
- Braziliškais.
- O ką veikia tavo tėtis? - paklausė Julius.
- Mano tėtis miręs.
- Miręs? Tai gal jį kas nušovė?
- Ne, jis mirė nuo širdies infarkto.
- O į mano tėtį sykį šovė. Bet viso labo tik ranką sužeidė. O paskui automobilį susprogdino. Bet mano tėčiui sekasi. Jis ir vėl liko gyvas. Turėti verslą šiais laikais, žinok, pavojinga.
- Mudvi su mama irgi turime verslą.
- Tikrai?
- Taip. Mes agurkus auginam.
- Argi tai verslas?
- Žinoma. Kai mūsų agurkai užaugs, mama juos parduos, ir mes turėsime daug pinigų.
- Kiek?
- Nežinau. Tikriausiai tūkstantį. O gal ir du tūkstančius.
- Žalių?

- Taip, žalių... Argi agurkai būna ir kitokios spalvos? - sukikeno Nippė.

- Aš kalbu apie pinigus, o ne apie agurkus. Tu ką, nežinai, kad žaliais vadinami baksai?

- Kas tie baksai?

- Na, doleriai.

- A! Bet mudvi viską skaičiuojame litais.

Jeigu taip, - Julius iš visų jėgų kirto rakete, - tai tie jūsų agurkai ne biznis...

Taip, žinoma, agurkai yra daržovės, - pašmaikštavo Nippė. - O kas yra biznis?

- Biznis yra biznis, - lyg tikras verslininkas atsakė Julius. - Ir prasideda jis tada, kai pelnas skaičiuojamas skaičiais, susidedančiais mažiausiai iš penkių nulių!

- Oho!

Tuo metu Nippė mama pašaukė:

- Nippe! Man regis, šiandien tu dar negrojai?

- Taip, mam! Einu!

- Tu groji? - susidomėjo biznieriūs Julius.

- Taip.

- Gitara?

- Ne gitara, o fleita, - atsakė Nippė ir parbėgo namo.

VI

Vakarais, atsigulusios į lovas, Nippė su mama paprastai dar kurį laiką apie ką nors plepa.

- Jeigu gerai užderės agurkai, - kartą pasakė mama, - nupirksiu tau pianiną.

Mama nupirks pianiną! Valio!

- Kas kad užderės. Tuos agurkus dar reikės parduoti...

- Tu teisi, Nippe. Parduoti bus tikra problema.

- O Julius sako, kad agurkai ne biznesis.

- Koks Julius?

- Nagi tas, su kuriuo šiandien badmintoną žaidžiau.

- Labai jau jis išmano...

- Išmano. Jie irgi kažkada agurkus augino. Jis sakė, kad pinigų užsidirba tik tie, kurie agurkus užaugina pirmieji.

- Tikrai taip. Pirmieji agurkai būna ir brangiausi, ir skaniausi.

- O ką daryti, kad agurkai gerai derėtų? - susimąstė Nippė.

- Agurkams reikia daug drėgmės ir šilumos.
- O jeigu aš pasimelsiu?
- Nepakenks.

Nippė turi susikūrusi tokią neilgą maldele. Ji ne tik apie agurkus, muzikos mokytoją Sonata, bet, žinoma, ir apie tėtį, ir apie mamą.

Tiesą sakant, už agurkus pasimelsti Nippė kartais taip ir nesuspėja, nes užmiega. Ir vien tik dėl to, kad žodžiai apie agurkus jos maldoje – paskutinėje vietoje.

Mama Nippės daugiau nebekalbina, todėl mergaitė tyliai susideda ant krūtinės rankas ir dar tyliau kužda maldos žodžius:

- GERASIS DIEVE! PADARYK TAIP, KAD MANO TĖČIUI DANGUJE BŪTŲ LABAI GERA, KAD JO TEN NIEKAS NESKRIAUSTŲ!

GERASIS DIEVE! PADARYK TAIP, KAD AŠ VISĄ LAIKĄ MYLĖČIAU SAVO MAMĄ, O MAMA - MANE!

GERASIS DIEVE! PADARYK TAIP, KAD MUZIKOS MOKYTOJA NEPAKELTŲ MOKESČIO UŽ PAMOKĖLES!

GERASIS DIEVE! PADARYK TAIP, KAD MŪSŲ ŠILTNAMEIOSE UŽAUGTŲ DIDELI IR SKANŪS AGURKAI! KAD JŲ UŽDERĖTŲ DAUG IR KAD JIE BŪTŲ NEKARTŪS.

AMEN.

Šķkart Nipp  taip greit neu migo, todėl paklausė:

- O kiek tas pianinas kainuoja, mam?

- Daug. Jeigu naujas. Bet mes pirksim pagal skelbim . Taigi ne visai nauj . Negalime i slaidauti, nes tėčio mirties metinėms ant jo kapo privalome pastatyti paminkl .

- Tai gal, kolei paminklas nepastatytas, su pianinu palaukim?

- Oi, ne! Tavo muzikos mokytoja sakė, kad pianinas būtinas. Tą patį, beje, sako ir tėtis...

- Šiandien tu vėl su juo kalb jaisi, mam?

- Taip, dukryte.

Mamai sekasi, pagalvojo Nipp . Kiek kartų ji irgi band  tėtį užkalbinti - vis perniek.

Tačiau Nipp  Źino: kada nors ir jai pavyks tai padaryti.

VII

Tie vaikėzai iš kaimynų namo yra visai neišsiau-
klėję.

Kai tik Nippė išeina į verandą ir pradeda flei-
tuoti, jie išbėga į savąjį kiemą ir pradeda maivytis
bei visaip tampytis. Kaip kokie beždžioniukai.

Šiandien, susiradę seną gitarą ir kažkokią švil-
pynę, jie ištaisė tikrą koncertą. O iš tikrųjų tik bež-
džioniavo, nes muziką leido per garsiakalbį. Gitara,
švilpynė ir visa kita buvo viso labo tik dekoracija.

- Nekreipk į juos dėmesio, - pasakė mama. -
Jiems greit atsibos.

Tačiau bjaurūs berniūkščiai, sakytum, tyčia budė-
davo ir laukdavo, kada, nešina fleita ir natų stoveliu,
išeis Nippė ir pradės groti.

Laukdavo, kad galėtų visaip šaipytis ir, be abejo,
trukdyti.

Kambaryje muzikuoti Nippė jokiu būdu negalėjo,
nes tuoj pat uždainuodavo Defas (pasirodo, esama
ir muzikalių šunų!). O uždainavus Defui, tuoj pat
užkniaukdavo Elfė.

Apskritai Defas labai išmintingas. Prie namų raktą, kurį Nippė nešiojasi po kaklu tarsi kokį talismaną, ji dar turi prisisegusi čaižiai ir labai garsiai švilpiantį švilpuką. Defas gali būti už kilometro ar dar toliau. Užtenka Nippei sušvilpti, ir jis atbėga kaip vėjas.

Galų gale Nippė padarė tikrą atradimą. Ji įsigudrino nepastebėta įslinkti į didįjį šiltnamį. Pačiame jo gale pasistačiusi stovelį su natomis, Nippė galėjo, niekieno netrukdoma, fleituoti valandų valandas.

Tiesą sakant, šičia jai net labiau patiko nei kieme ar verandoje. Šičia fleitos garsai buvo kur kas švaresni ir skambėjo gana neįprastai. Tarsi toji stiklinė dėžė būtų visai ne šiltnamis, prisodintas žiedus jau bemezgančių agurkų, o savotiška mini koncertų salė, kurioje nematomo paslaptingo burtininko valia žydi bei žaliuoja gėlės ir žolynai.

Kadangi oras buvo pakankamai šiltas, tai šiltnamis dieną būdavo atdaras. Vis dėlto Nippės muzikavimo tie vaikigaliai turbūt negirdėdavo. Antraip būtų kaip nors atsiliepę: būgnu pabūgniję ar kokia tarškyne patarškinę. O gal fleitos garsus sugeria agurkų lapai? Kaip saulės spindulius. Juk augalai – gyvi organizmai. Jie kaip ir žmonės maitinasi, kvė-

puoja, miega. Mato šviesą. Ką gali žinoti, galbūt ir girdi? Nors jokių ausų neturi.

Po kelių dienų, atėjusi į savo naująją muzikavimo vietą, Nippė išvydo tikrą stebuklą – visas šiltnamis buvo pilnutėlaitis ryškiai geltonų agurkų žiedų. Jų buvo tiek daug – per žiedus beveik negalėjai matyti žalių agurkų lapų.

Kaip anksti pražydo, apsidžiaugė Nippė. Ir kaip gausiai.

Nippė žinojo: kuo anksčiau agurkai pražysta, tuo greičiau užauga. O nuo to juk priklauso jų kaina!

Ji atsisėdo į savo kėdutę, ir stiklinis šiltnamis tuoj pat prisipildė svaiginamų fleitos garsų.

Nippė grojo pratimą po pratimo. Visus juos mokėjo atmintinai, todėl į natas beveik nežiūrėjo. O miklūs mergaitės pirštai, sakytum, patys savaimė judėjo, tai uždengdami, tai vėl atidarydami juodas fleitos skylutes, pro kurias kartu su išpučiamu oru sklinda muzika.

Po kurio laiko Nippė staiga išgirdo keistą dūzgiantį garsą ir pagalvojo, kad sugedo muzikos instrumentas. O gal ir vėl kaimynų vaikai išdaigauja?

Netrukus aplink mažąją muzikantę jau viskas gaudė, dūzgė, skambėjo.

Nippė liovėsi grojusi, pakėlė akis ir išgąstingai krūptelėjo – bitės! Jų buvo labai daug. Jų buvo pilnas šiltnamis. Kiekviename ryškiai geltoname žiedelyje juodavo vabzdys. Kitos skraidė ore. Nuo bičių sparnelių judesių kaip gyvi lingavo agurkų lapai.

Geras, nuostabus ženklas, pagalvojo Nippė. Tėtis visuomet džiaugdavosi, ant agurko žiedo išvydęs bitelę. Mat, iš žiedų rinkdamos kvapnų nektarą, bitės netyčia padaro labai naudingą darbą – nuo vieno žiedo ant kito perneša tokias dulkeles. Jeigu jos to nepadarytų, neužaugtų nei agurkai, nei avietės, nei daug kas.

Nippė atsistojo, tyliai išėjo iš šiltnamio ir nusku-
bėjo pas mamą.

Kai po kelių minučių jiedvi sugrižo, visos bitės buvo išskridusios.

VIII

- Tikriausiai tai buvo spiečius, - pasakė mama. - Arba tau paprasčiausiai pasivaideno...

- Kas pasivaideno? Bitės?

- O kas gi daugiau?

- Mama, aš jas mačiau! Jų buvo labai daug.

- Vadinasi, tikrai spiečius. Nors... - Nippės mama staiga prikando lūpą, - tiesą sakant, bitės, kiek žinau, spiečiasi vidurvasarį...

- Taigi, - lyg tikra bitininkė galva pritariamai linktelėjo Nippė.

- Vienas mano bendradarbis, toks Alfa, kaip tik bites laiko, reikės jo paklausti... Regis, čia kažkas ne taip.

- Kas ne taip?

- Na, visų pirma, kodėl taip anksti ir taip netikėtai, sakyk, per vieną naktį agurkai pražydo?

- Atėjo laikas, ir pražydo.

- Taigi kad neatėjo.

- Bet jie žydi...

Staiga Nippės mama delnu pliaukštelėjo sau per kaktą:

- Kokios mudvi avelės! O kas darosi kitame šiltnamyje, taip ir nepažiūrėjome?

Iš tiesų, juk Nippės tėtis buvo pastatęs du šiltnamius. Viename, kiek didesniame, paprastai augdavo agurkai, o kitame - pomidorai. Tačiau šįmet pomidorų mama nesodino.

Nippės mama apsidairė, ar kas nemato, tarsi vaikščių po svetimą sodą, ir tiesiausiu keliu nutipeno prie kito šiltnamio. Nippė - iš paskos.

Tai, ką jiedvi išvydo mažajame šiltnamyje, buvo daugiau negu netikėta. Agurkų stiebai, tiesa, buvo tokio pat dydžio kaip didžiajame, tačiau žiedo - nė vienutėlio. Nežydėjo negeltonavo nė vienas agurkėlis. Ir, regis, žydėti nesirengė.

- Stebuklas, - ištarė Nippės mama. - Tikras stebuklas.

- Stebuklų nebūna, - pasakė Nippė, nors tuo nebuvo įsitikinusi.

- Tai kaip visa tai suprasti?

- Žinau, - Nippė ryžosi atskleisti paslaptį. - Anieji agurkai yra ankstyvieji, o šie tikriausiai vėlyvieji. Štai ir po visų stebuklų.

Tačiau mama tik galvą papurtė:

- Visi ankstyvieji. Vėlyvųjų šiomet nė nesodinom.
- Na, tuomet anajame šiltnamyje žemė geresnė.
- Ta pati žemė, - tikino mama. - Ir ten, ir čia.
- Tai gal šičia agurkams šalta?
- Žiūrėk! - mama Džoja parodė į termometrą. - Čia šilta kaip kurmio urve.
- O, kurmis! - šuktelėjo Nippė. - Galbūt šiame šiltnamyje apsigyveno kurmis, kuris suėdė visus sliekus? Sliekai nebepurena žemės, ir mūsų agurkai skursta.
- Nei kurmis, nei sliekai, - pasakė mama Džoja.
- O galbūt... - dar kartą prasižiojo Nippė, tačiau užbaigti sakinį nediršo. Jai pasirodė, kad ši mintis visų kvailiausia.
- Vis dėlto Nippė nusprendė ją patikrinti.

IX

Rytojaus dieną muzikos pamokėlių nebuvo, todėl namo parvažiavo anksti.

Išsivirė dvi dešrelės ir šiaip taip suvalgė. Tiesa, pusę dešrelės atidavė Defui, nes tas visą laiką tupėjo prie stalo ir seilę varvino.

Pavalgiusi išėjo į kiemą. Su Defu, žinoma.

Buvo šilta, kažkur visai netoli kukavo gegutė. O Defas žolėje aptiko varlę ir pradėjo su ja žaisti.

Ką veikti, pagalvojo Nippė. Ji tingiai sūpavosi sūpynėse, gerai žinodama, kad sūpynės labai greitai atsibos.

- Ei! - išgirdo Juliaus balsą, - labas!

- Labas, bet aš ne „ei“. Aš Nippė.

- Labas, Nippe. Ką veiki?

- Kaip matai. Ilsiuosi.

- O kodėl pamokų neruoši?

- Vėliau paruošiu.

- O kodėl knygos neskaitai?

- Jau perskaičiau.

- O kodėl fleita negroji?

- Nenoriu.
- Kodėl?
- Todėl, kad nenoriu. Kai norėsiu, tai ir grosiu.
- Tokia tu ir muzikantė. Kortom žaist moki?
- Kortom? Nemoku.
- Nori, išmokysiu?

Pririšusi prie tvoros Defą ir uždariusi vartelius, Nippė pirmą kartą įžengė į trijų berniūkščių kiemą.

- O kur tavo broliai? - paklausė.
- Mokykloj.
- O kodėl gi tu namie?
- Aš sergu.
- Kas tau?
- Gerklę skauda. Peršalau.
- Išsižiok.

Julius išsižiojo. Nippė pabandė ką nors pamatyti.

- Tikrai, gerklė paraudusi. Tau, žinok, reikia gulėti.

- Atsibodo.

Jiedu atsisėdo už nedidelio staliuko atviroje verandoje.

- Ką žaisim?
- Nežinau, - gūžtelėjo pečiais Nippė.

- A, tu gi nemoki! Gerai, pradėsime kortų žaidimo mokslus. Pradėsime nuo „Durniaus“. Žinok: čia laimėtas, kuris pirmas išleidžia visas kortas.

Ir Julius pradėjo aiškinti žaidimo taisykles.

Jiedu sužaidė tris ar keturis „Durnius“, ir visus kartus Nippė pralaimėjo.

Paskui pakilo vėjas, pradėjo lyti.

- Nori, parodysiu savo kambarį?

- Tu turi savo kambarį?

- O tu ne?

- Mano kambarys kartu yra ir mamos kambarys.

Arba atvirkščiai.

- O aš turiu atskirą! - dar kartą pasigyrė Julius.

Kai jiedu įžengė į Juliaus kambarį, sudundėjo griaustinis.

Namo Nippė parėjo gal tik už valandos.

Mama dar buvo negrižusi.

X

Kaip ir visiems vaikams, Nippei labai patinka, kai lauke šilta ir daug saulės. Tuomet norisi dūkti arba kur nors keliauti. Ne bėda, jeigu ir nieko nesinori. Geras oras visuomet yra gerai. Na, negerai gal tik tai, kad, esant geram orui, dažniausiai tenka klasėje sėdėti.

Po pamokų muzikos mokykloje Nippė galėjo ateiti pas mamą į darbą ir namo parvažiuoti kartu su mama. Tačiau Nippė parvažiavo savarankiškai.

Namie ją kaip visada pasitiko Defas su Elfe ir išprašė po dešrelę, nors alkani tikrai nebuvo.

Suvalgiusi nuo pusryčių likusį jogurtą, Nippė čiupo savo fleitą, natas ir užsidarė antrajame šiltnamyje.

Grojo beveik dvi valandas.

Rytojaus dieną – vėlgi dvi.

Trečią dieną Nippė vos nesutirpo iš laimės – mažojo šiltnamio agurkai buvo kuo plačiausiai išsi-keroję bei lipte aplipę didžiuliais geltonais žiedais.

Muzika! Agurkams patinka Nippės fleitos muzika.

Ne tik agurkams, bet ir bitėms. Jų dūzgimą Nippė išgirdo, regis, trečią dieną, pamuzikavusi vos pusva-

landį. Bitės užgulė šiltnamį iš visų pusių, bet greit susirado pravertą stogo langelį, sulindo ir akimirksniu aptūpė visus agurkų žiedus.

Netverdama džiaugsmu, Nippė atsisėdo ant savo kėdutės ir švelniai užgrojo.

Savo sparnelių dūzgimu jai pritarė tūkstančiai bitelių.

Muzikuoti liovėsi tik tada, kai prie vartelių išvydo mamos automobilį.

- Na, kaip sekėsi? - paklausė mama, kai jiedvi susėdo gerti arbatos.

- Gerai, - atsakė Nippė. - Aš vėl grojau mažajame šiltnamyje, ir jos vėl atskrido...

- Atskrido? Bitės?

- Taip. Kai kurios net ir ant manęs buvo nutūpusios. Va, žiūrėk, viena bitelė dar teberopinėja...

Nippė tik dabar pastebėjo, kad ant savęs į kambarį atsinešė bitę - ji neramiai vaikštinėjo ant mergaitės rankos riešo.

- Nešk ją į lauką! Tegul skrenda į savo avilį.

Nippė išnešė bitelę, o mama įjungė televizorių.

Barzdotas diktoriaus pasakojo apie dienos nusikaltimus. Iš savo kiemo dingo devynerių metų mergaitė... Nippė krūptelėjo ir prisiglaudė prie mamos. Devynerių metų... Tokia kaip Nippė! Policija, toliau pasakojo

diktorius, su šunimis energingai ieško dingusios Sandros. Manoma, kad ją pagrobė prekeiviai vaikais...

- Matai, kas darosi? - sunerimo mama. - Būk atsargi, Nippe! Jeigu kas svetimas kalbintų arba kviestų į automobilį pasivažinėti - jokiu būdu neik! O jeigu telefonu kas klaustų, ar yra namie tėtis ar mama, atsakyk, kad jie dabar užsiėmę, ir paklausk, kam ir kada paskambinti. O kai namie būni viena, jokiam svetimam ar mažai pažįstamam žmogui jokiu būdu neatidaryk durų, kad ir kuo jis prisistatytų.

- O jeigu tai būtų policininkas?

- Neatidaryk. Tai gali būti policininku persirengęs nusikaltėlis. Ir nesikviesk į namus nepažįstamų vaikų.

- Žinau, žinau... Be to, grobia tik turtingų verslininkų vaikus. O mudvi nei verslininkės, nei turtingos.

- Vis tiek būk visada pasiruošusi. Ar švilpuko nepametei?

- Va, aš jį visąlaik po kaklu nešiojuosi.

- Gerai. Ir visuomet būk ten, kur daug žmonių, supratai?

Ko čia nesuprasti, tyliai sau sako Nippė ir prisiglaudžia prie šilto mamos šono.

XI

Tas Julius Nippę turbūt įsimylėjo. Nors jis toks pat trečiokėlis, kaip ir Nippė. Tik ūgiu didesnis.

Vos parvažiavęs iš mokyklos, jis, žiūrėk, jau ir trinasi prie Nippės kiemo vartelių.

- O kur tavo broliai? - sykį paklausė Nippė.

- Darbe.

- Darbe? Argi vaikai gali turėti darbą?

- Gali.

- O į mokyklą jie neina?

- Eina, - išdidžiai atsakė Julius. - Rytaiš į mokyklą, o po pietų - darban.

- O kur jie dirba?

- Degalinėje. Rokas vairuotojams padeda benzino įsipilti, o Kipras automobilių stiklus nuvalo.

Taip, Nippė ir pati ne kartą matė degalinėse berniūkščius bėgiojant. Tėtis sakydavo: jeigu būtų mano valia, uždrausčiau vaikams tose degalinėse makaluotis. Vaikai privalo mokytis. Mama jam prieštaraudavo: jau geriau tegul degalinėje ar kur kelis centus užsidirba, nei vagiliauja. O kurie vaikai nesi-

moko, tai ir nesimokys – ar jie namie sėdėtų, ar gatvėj šlaistytųsi.

Be abejo, gera tiems vaikams, kurie turi turtingus tėvus. Jiems nereikia apie pinigus galvoti. O jeigu neturtingus? O jeigu visai neturi? Arba turi tik vieną mamą? Kaip Nippė.

Ne, Nippė turi ir tėtį. Kas, kad jis miręs? Kad palaidotas ir negali pinigų uždirbti? Nippei jis gyvas.

Visada bus gyvas.

– Ir kiek tie tavo broliai uždirba? – paklausė Nippė, kai jiedu įsitaisė Juliaus namų verandoje.

– Įvairiai. Kartais po dešimt, o kitais kartais – ir po penkiasdešimt litų.

– Oho! Tai jie tikri turtuoliai.

– Taip. Rokas jau gal penkis šimtus litų turi. Jis taupo. Kompiuterį pirks.

– O Kipras? – smalsavo Nippė.

– Kipras turi dar daugiau.

– Jis irgi kompiuterį pirks?

– Kam jam kompiuteris? Kipras pirks degalinę.

– Vaikams degalinių neparduoda, – pasakė Nippė.

– Aš taip manau.

– Teisingai manai. Jis taupys iki aštuoniolikos ar dvidešimties metų, o tada pirks.

– O tu? – paklausė Nippė. – Kodėl gi tu nedirbi?

- Aš namus saugau. Tai irgi darbas. Nepaliksi gi tuščių namų. Dar apvogsi...

- Tai tu esi vargšas brolis.

- Kodėl?

- Todėl, kad sėdi namie ir nieko neužsidirbi.

- Užsidirbu. Už namų saugojimą tėtis kiekvieną dieną man duoda tris litus. Mama - du, o broliai - po litą. Argi mažai?

- Tikrai nemažai, - greit suskaičiavusi, pasakė Nippė. - Per dieną tu uždirbi net septynis litus. Per mėnesį išeina du šimtai dešimt.

Julius kyštelėjo kišenėn ranką. Nippė pamanė, kad jis ištrauks pinigą. Bet ištraukė kortas.

- Sužaisim?

Nippė papurtė galvą.

- Gerai. Tada žaisim ligoninę. Aš būsiu daktaras, o tu - ligonė.

- Ligone būti nenoriu, - tarė Nippė.

- O daktare - nemoki, - pasakė Julius. - Einam į mamos kambarį! Aš tau pamatuosiu kraujo spaudimą.

- Tavo mama daktarė? - paklausė Nippė, kai jiedu atsidūrė vaistais kvepiančiame kambaryje.

- Taip. Ji dirba Greitosios pagalbos ligoninėje.

Julius susirado aparatą kraujo spaudimui matuoti, termometrą, tokias lyg ir ausines, su kuriomis daktarai klausosi, kaip plaka širdis. Apsirengė baltą chalata.

- Ką tu darysi? - kiek nusigandusi paklausė Nippė.

- Tave gydysiu. Bene nežinai, ką daktarai daro?

Ir Julius paliepė Nippei atraitoti dešiniąją rankovę.

Kraujo spaudimą jis išmatavo tik iš trečio karto.

- Na, kaip? - Pasiteiravo Nippė.

- Normaliai, - atsakė daktaras Julius. - O dabar nusirenk iki pusės!

- Kam?

- Noriu paklaudyti tavo širdies.

XII

- Esu labai patenkinta, - pasakė, iš daržo parėjusi mama. - Agurkai auga kaip ant mielių. Be to, jų labai daug. Nepraeis nė savaitė, ir teks važiuoti į turgų.

- Jeigu jiems kiekvieną dieną negročiau, neaugtu, - atsiliepė Nippė.

- Taip, žinoma, - nusišypsojo mama. - Tu, Nippe, tikra burtininkė. O gal mūsų agurkai ausis turi? Kad ir kaip ten būtų, manau, labai greitai pirksim tau pianiną.

- O kur ją pastatysim?

- Čia, prie lango. Sofą-lovą išnešim į viršų, o į jos vietą pastatysim pianiną. Kaip tau mokykloj sekės?

- Gerai. Anglų kalbos mokytoja vėl mane pagyrė.

- Šaunuolė! O aš ta proga pirtį iškūrenau. Maudysimės.

Tiesą sakant, maudėsi tik Nippė. Toje tėvelio sumeistruotoje medinėje rėčkoje. O mama vanojosi. Ji labai mėgsta vanotis. Užpila ant įkaitusių krosnies akmenų vandens, akmenys piktai sušnypščia, ir pirtyje pasidaro taip karšta, kad nors po suolu lišk. Nippė kartais taip ir daro. Bet mama sako, kad per ilga ir Nippė pamėgs vanotis. Mama sako, kad tai labai sveika.

Bet Nippei ir čia, rėčkøj, labai gera. Čia ji turškiasi lyg ančiukas, žaidžia su vandeniu.

O ką tik išsipėrusi mama sėdi ant suolo. Jos baltas kūnas garuoja. Ant vienos mamos krūties, prie pat spenelio, prilipęs nedidelis vantos lapas.

Nippės mamos krūtys didelės ir gražios. O yra tokių moterų – Nippė Palangoj, moterų pliaže matė – kurių krūtys tokios visai mažos ir susiplojusios. Gal tos moterys kokia nors liga serga? Ne, tikriausiai jos niekada neturėjo vaikų. Arba nemaitino jų krūtimi.

Įdomu, kokios bus Nippės krūtys? Gal tokios, kaip mamos? O kaip tose krūtyse atsiranda pienas? Bet visų pirma, žinoma, turi atsirasti krūtys. Nippė paliečia savo krūtinę, bet užčiuopia tik mažyčius spenelius. Nippė prisimena, kad anądien juos Julius lietė. Ir net maigė. Kai jiedu ligoninę žaidė. Nippei šiek tiek skaudėjo, bet ji nieko nesakė. Nieko tokio, kitą kartą ligonis bus Julius, o Nippė vaidins daktarę. Tuomet viskas bus kitaip. Ji paprašys ne tik iki pusės nusirengti, bet dar ir kelnes numaus! Cha!

– Reikia dar kartelį pasivanoti, – pasakė mama ir vėl ant akmenų šliūkštelėjo vandens.

Pirtis prisipildė karštų garų. Mama vanta pavėdavo orą ir darsyk užpylė vandens. Paskui atsisėdo ant aukščiausio suolo ir įniko vanotis. Iš pradžių

pliekė sau per pečius, nugarą, šonus. Paskui iškėlė koją ir pradėjo tvoti per šlaunį.

O Nippė netyčia pamatė mamos zuzę. Ji buvo apaugusi juodais plaukeliais.

- Na, ką tu, Nippe, ten veiki? - vis dar plakdamasi vanta, iš aukštai paklausė mama.

- Nieko, mirkstu.

- Gerai, aš tuoj baigsiu ir tave kaip reikiant išmuiluosi.

Tokia Urtė iš ketvirtosios A sako, kad zuzėje yra trys angelės. Pro vieną sysalai išbėga, pro kitą vyro sėklytės patenka, kad vaikutis atsirastų, o per trečią - vaikutis gimsta.

Visa tai, žinoma, nesąmonė. O gal ir sąmonė. Juk Urtė skaito „Panelę“, tokį žurnalą, kuriame vien apie zuzę rašoma.

- Na, aš jau! - šūktelėjo mama. - Kur muilas? Kur plaušinė?

Nippė atsistojo ir užsimerkė, kad muilas į akis nepatektų.

Trindama Nippės pilvą, mama prisilietė prie Nippės.

Mamos kūnas buvo karštas karštas. Tik krūtų speneliai šalti.

XIII

Vaje, vaje! Gretė, Nippės suolo draugė, įsimylėjo!
Kažkokį Laimoną iš tos pačios ketvirtosios A, kur mokosi Urtė, toji „Panelės“ skaitytoja.

- Tai kas tau darosi? - sykį tyliai paklausė Nippė, per pamoką suskaičiavusi lygiai keturiasdešimt devynis giliausius atodūsius, išsiveržusius iš Gretės krūtinės gelmių.

- Man trūksta oro, - atsakė Gretė.

- Tai gal tau reikėtų nešiotis nedidelį balioną deguonies?

- Eik tu... - suinkštė Gretė.

- Tuomet aš paprašysiu, kad mokytoja atidarytų langą.

- Nereikia.

- O jeigu uždusi?

- Neuždusiu.

Kad Gretė įsimylėjusi, Nippė sužinojo iš Margaritos, kitos savo klasiokės, kuri nelyg kokia šarka visada viską žino.

O buvo taip. Jų klasė mokyklos parke medelius sodino. Regis, tai buvo klevai. Nedideli septyni kleveliai. Vieną iš jų pasodino būtent Laimonas. Kartu su Grete, kuri medelį laikė, o Laimonas gražiai jį apkasė. Ne visą, žinoma, o tik medelio šaknis.

Paskui mokytoja Ramunė pasodintus medelius užregistravo tokiam sąsiuvinyje ir kiekvieno sodintojo paklausė, kam jis norėtų paskirti pasodintąjį medelį.

Donatas savąjį medelį paskyrė Šarūnui Marčioniui, Karolis – Arvydui Saboniui, Fabijonas – prezidentui Algirdui Brazauskui, Rytis – Vilniaus merui Rolandui Paksui, Žilvinas – dainininkui Lukui.

Kai atėjo eilė pasakyti, kam savo medelį augins Laimonas, nieko gudresnio nesugalvojęs, jis tarė:

- Gretei.
- Kokiai Gretei?
- Gretei Garmutei.

Vaikai ėmė kikenti, o mokytoja Ramunė paklausė:

- Kodėl būtent Gretei?
- Todėl, kad Laimonas ją įsimylėjęs, – suskubo paaiškinti Donatas.

- Ar tikrai? – dar kartą paklausė mokytoja.

- Tikrai, – vėl prakalbo Donatas. – Jiedu, kai baigs mokyklą, susituoks ir susilauks septynių vaikų...

Laimonas stovėjo visas išraudęs kaip pomidoras ir tylėjo.

Tuo medelių sodinimo šventė ir pasibaigė.

Bet, pasirodo, kad ne. Jau kelinta savaitė Gretė dūsauja ir net pietų mokyklos valgykloje nevalgo. Ir viskas per tą medelį, kuris augs penkiasdešimt ar, pasak mokytojos, dar daugiau metų ir nežinia ar užaugs.

Taigi. Laimonas, žinoma, pajuokavo (berniukai juk visuomet juokauja), o Gretė pagalvojo, kad jis rimtai.

O gal, pagalvojo Nippė, gal Gretei kažkas darosi? Gal... Gal jai papukai auga? Julius sakė, kad visoms mergaitėms taip būna, kai jos įsimyli.

Nippė pažvelgė į susimąsčiusią savo suolo draugę, tačiau po jos megztuku nieko įtartino neižvelgė.

XIV

Dabar Nippé fleitavo kiekvieną dieną. Valandą didžiajame šiltnamyje ir antra tiek – mažajame.

Agurkai žydėjo ir mezgė vaisius. Kai kurie jau buvo vos ne piršto didumo.

O mama Džoja rūpinosi, kad agurkams užtektų šilumos bei drėgmės. Taip pat kad kenkėjai ir ligos neužpultų.

Bičių šiltnamyje tąsyk buvo, ko gero, daugiau nei agurkų žiedų, todėl, išgrojusi viską, ką mokėjo ir ko nemokėjo, Nippé pagaliau užvertė natų sąsiuvinį.

Mama tuo metu raišiojo sparčiai į viršų besistiebiančias agurkų virkščias.

– Mama? – staiga paklausė Nippé.

– Ko?

– Ar galiu užduoti tau šmaikštą klausimą?

– Gali, kodėl gi ne.

– Kada tu pirmą kartą išsimylėjai?

– Oi, nepamenu! Tikriausiai antroje klasėje...

– Ar tai buvo tėtis?

– O, ne! Tai buvo mano mokytojas.

- Mokytojas?
- Taigi. Per pamokas aš į jį žiūrėdavau ir žiūrėdavau. Kaip į kokį dievaitį.
- Jis buvo gražus?
- O taip. Ir gražus, ir nepaprastai protingas. Kito-kių mokytojų juk nebūna. Aš slapta vis galvodavau: jeigu kada nors ištekėsiu, mano vyras bus toks, kaip mokytojas Rimkus – garbanotais plaukais, aukštas ir, be abejo, su ūsais...
- Bet taip neatsitiko?
- A, tai buvo viso labo tik vaikiškos svajonės.
- O kada tu įsimylėjai iš tikrųjų, mam? Kada įsimylėjai berniuką?
- Šeštoje klasėje. Tik ne aš įsimylėjau, o mane įsimylėjo. Bet kodėl tu klausinėji, Nippe? Ar tik nebūsi pati įsimylėjusi, ką? – mama Džoja staiga atsistojo.
- Aš tai ne... – išlemeno Nippė. – Mano suolo draugė...
- Gretė?
- Nu...
- Oi, oi! Ir kas dabar bus?
- Nežinau, – gūžtelėjo pečiais Nippė, – bet man rodos, ji labai kankinasi.
- Nieko, praeis, – šyptelėjo mama Džoja. – Dažnai pavasarį taip būna.

- O tau praėjo?
- Man? Taigi sakiau, kad ne aš buvau įsimylėjusi, o mane...
- O tas tavo kavalierius irgi kankinosi?
- Ar kankinosi, nežinau. Bet eilėraščius rašė, - pasakė Nippės mama ir taip meiliai pažvelgė į geltonus agurkų žiedus, tarsi jie būtų visai ne agurkų žiedai, o būsimąjo jaunikio būsimajai nuotakai padovanotos gėlės.
- O apie ką jis rašė tuose savo eilėraščiuose? - Nippė buvo pasiryžusi išklausti viską iki galo.
- Dabar jau nepamenu. Tikriausiai apie pavasarį.
- O tu rašydavai?
- Tai jau ne.
- Kodėl?
- Todėl, kad nemokėjau. Be to, tas berniūktis man nelabai ir patiko.
- O kaip tu susipažinai su tėčiu?
- Nippe, aš jau pavargau nuo tavo klausimų. Gal apie tai kitąkart pakalbėsime? Jau vėlu. Matai, ir bitės išskrido? Eikim namo!
- Tiek čia toėjimo. Penki žingsniai, ir namie.
- Prieš užtrenkdama prieš save duris, Nippė akies krašteliu pažvelgė į kaimynų kiemą anapus tvoros. Ne, Juliaus ten nebuvo matyti.

XV

- Tu padarei didelę pažangą, - pasakė muzikos mokytoja, kai Nippė pagrojo tai, kas buvo užduota namų darbų. - Tavo muzikinė klausa darosi vis geresnė ir geresnė.

- Aš stengiuosi, ponია mokytoja.

- Šaunuolė! Reikia stengtis, antraip nieko nepasieksi gyvenime. Ir būsi amžina nevykėlė.

- Ponia mokytoja, kaip jūs manot, ar aš kada nors būsiu gera muzikantė?

- Nuo tavęs, vaikeliai, priklauso. Jeigu labai norėsi, tai ir būsi. Norėti, žinok, yra pusė darbo. Beje, man regis... - mokytoja šiek tiek sumišo, - man regis, kad po tėvelio mirties į muzikos pamokas tu žiūri kur kas rimčiau.

- Taip, aš jam esu pažadėjusi baigti muzikos mokyklą. Tėtis to labai norėjo.

- Tu esi gera mergaitė, Nippe. Ar daug namie groji?

- Kiekvieną dieną po dvi valandas. Vieną valandą - viename šiltnamyje, kitą - kitame. Dabar aš tik agurkams groju.

- Kas tie agurkai? - sukľuso ponia mokytoja.

- Paprasčiausi šiltnamio agurkai. Kai juos užauginę parduosim, pirsim pianiną.

- Taip, pianino tau reikia. Būtiniausiai. O... O kodėl tu tiems agurkams groji?

- Tai kad jiems labai patinka.

- Agurkams?

- Taip. Iš pradžių grojau vien tik agurkų žiedams, paskui - bitėms, kurių nežinia iš kur priskrisdavo pilnas šiltnamis. Dabar groju tik agurkams. Jeigu negročiau, jie liautųsi augę.

Ponia mokytoja staiga atsisėdo šalia Nippės ir apkabino ją.

- Ar tu dažnai prisimeni savo tėvelį, Nippe?

- Taip, aš kiekvieną vakarą pasimeldžiu už jį.

- Tu vis dar liūdi?

- Taip. Kartais.

- Nereikia ilgai liūdėti. Tuo nieko nepakeisi. Gyvenimas mums duotas tam, kad patirtume kuo daugiau džiaugsmo, ne liūdesio. O tavo tėtis... Jis buvo doras žmogus ir dabar tikriausiai danguje...

- Aš žinau, ką jis ten daro, ponia mokytoja!

- Nagi?

- Agurkus augina! Nors jis viso labo tik paprasčiausias elektrikas, bet agurkus auginti moka. Nuo šiolei aš fleituosiu ne tik mūsiškiams, bet ir tėvelio - ten, danguje, augantiems agurkams...

Mokytojos ranka švelniai palietė Nippės galvą.

- Žinai, šešerių metų aš jau grojau smuiku. Labai mėgau šį instrumentą. Galėdavau valandų valandas smuikuoti. Ir man taip pat kažkodėl atrodydavo, kad mano muzikos klausosi medžiai, gėlės, visi aplink mane esantys daiktai. O gal jie ir iš tiesų viską girdi? Na, bet mudvi per ilgai plepame. Tau laikas namo.

- Taip, ponია mokytoja, manęs agurkai laukia.

Ir Nippė skubiai susidėjo savo daiktus.

- Sudie, ponია mokytoja!

- Sudie, Nippe!

Mergaitė išėjo, o suglumusi mokytoja dar ilgai galvojo, apie ką jiedvi kalbėjosi.

XVI

Namo Nippė važiavo autobusu, nors galėjo užėiti pas mamą į darbą ir parvažiuoti su ja.

Kelionė autobusu užtrunka ilgiau, bet kur kas įdomesnė.

Visokių žmonių čia gali pamatyti! Daugiausia, žinoma, pensininkų. Jie irgi į sodus važinėja. Su krepšiais, įvairiais darbo įrankiais. Važiuodami dažniausiai kalbasi apie orus, blogą valdžią, pinigus.

Apie ką gi, tiesą sakant, suaugę žmonės gali daugiau kalbėti?

Antakalnio troleibusų žiede Nippė įlipo į savo autobusą ir kaip visada atsisėdo salono priekyje, į vaikams skirtą vietą. Iš pradžių autobusas buvo pustuštis, bet pamažu keleivių prisirinko tiek daug, kad neliko nė vienos sėdimos vietos.

Šalia Nippės netikėtai atsisėdo toks vyras garbanotais tarsi kirpykloje susuktais plaukais, juodais prašmatniais ūsais ir akinamai baltais dantimis, kurie tiesiog spindėte spindėjo tarp jo raudonų, sakytum, dažytų lūpų. Pažvelgusi į savo bendrake-

leivį, Nippė kažkodėl prisiminė mamos pasakojimą apie mokytoją, kuri ji buvo išimylėjusi antroje klasėje.

Tačiau ne tai buvo svarbiausia. Tas vyras ant savo kelių turėjo pasidėjęs narvelį, o tame narvelyje, ant tokio skersinuko, tupėjo papūgėlė.

- Patinka? - paklausė papūgėlės šeimininkas, išvydęs smalsų Nippės žvilgsnį.

Nippė nebyliai linktelėjo galva.

- Jos vardas Čika, - tarė ūsuotasis garbanius.

- Ar ji moka kalbėti? - paklausė Nippė.

- Taip, Čika tikra pleputė. Na, pasakyk ką nors, Čika! Pasakyk „Labas rytas“!

- Labas rytas, - kuo aiškiausiai išartikuliavo papūgėlė ir, atsitūpusi priešais nedidelį veidrodėlį, kuris buvo įtaisytas narvelio kampe, pridūrė:

- Aš graži! Aš graži!

Paniurėliams keleiviams ši atrakcija, be abejo, labai patiko. Ypač tiems, kurie buvo susispietę salono priekyje.

- Ir kiek šita papūga kainuoja? - paklausė šalia narvelio stovėjęs vyras.

- Daug. Tik aš jos neparduodu, - atsakė papūgėlės šeimininkas.

- Kur jau parduosit tokią protuolę...

Staiga Čika, kabindamasi kojomis ir snapu, narvelio sienomis priėjo kaip galima arčiau ir paklausė:

- Koks tavo vardas? Koks tavo vardas?

Nippė žado neteko.

- Atsakyk jai, - nusišypsojo ūsuotasis garbanius.

- Mano vardas Nippė, - atsakė mergaitė.

- Mano vardas Nippė, - pakartojo papūgėlė.

Tokia linksma, gali sakyti, nepakartojama kelionė, žinoma, ilgai užtrukti negalėjo. Nippė nė nepastebėjo, kaip privažiavo stotelę, kurioje jai reikia išlipti. Kad kiek būtų ir pramiegojusi.

- Oi, atsiprašau! Šičia aš išlipu! - Nippė pašoko iš savo vietos ir puolė prie durų.

Išlipusi, kaip visada, paėjęjo keliasdešimt žingsnių atgal ir vingiuotu miško keliu pasuko namo.

Oras buvo lengvas ir gražus, todėl Nippė ėjo neskubėdama, o jos akyse tebešmėkščiojo linksmoji čiauškuolė papūgėlė Čika.

Staiga už savo nugaros Nippė išgirdo žingsnius ir krūptelėjusi atsigrėžė.

Vienoje rankoje laikydama narvelį su papūgėle, o kitoje - margą maišelį, ją vijosi ūsuotasis garbanius. Kai Nippė sustojo, jis buvo vos per kelis žingsnius.

- Oi, maniau, kad nebepavysiu... - jis padėjo ant žemės narvelį ir ranka nusibraukė prakaitą.

- K... Kas atsitiko? - nusigando Nippė.

- Tu palikai krepšelį, Nippe...

Iš tikrųjų vyro rankoje ji išvydo savo maišelį, kuriame visada nešiojasi natų sąsiuvinį, muzikos vadovėlį ir fleitą. Šiandien jame dar buvo ir sportiniai bateliai.

- Ar šitas krepšelis tavo, Nippe? - maloniai paklausė vyriškis.

- Mano...

- Tai va, tu jį autobuse ant sėdynės buvai palikusi. Jis ištiesė maišelį.

- Ačiū.

- Prašom. Kitą kartą būk atidesnė! Atia!

Jis pamojo Nippei ranka, nusišypsojo, parodydamas savo baltus dantis, ir pakėlė nuo žemės narvelį su papūgėle.

- Kur jūsų sodas? - atlėgusi paklausė Nippė.

- Netoli, už kelių kilometrų. Viso gero!

- Viso gero! - pakartotojo papūgėlė Čika.

- Labai jums ačiū! - šūktelėjo Nippė nutolstančiam vyriškiui ir dar kartą prisiminė mamos mokytoją antroje klasėje.

XVII

Mama Džoja netikėtai susidraugavo su ponia Regina. Ji išsiskyrusi, o gyvena Vilniaus centre. Į sodą atvažiuoja savaitgaliais, kaip ji sako, dūšios atgauti.

Ponios Reginos namelis visai nedidelis, jame tik vienui vienas kambarėlis.

Ponia Regina turi dukterį, vardu Augustė. Ji penktokė. Taigi Augustei bus gal dvylika ar trylika metų. Bet nepasakytum. Atrodo kaip šešiolikos. Ištįsusi lyg stagarėlis.

Toji Augustė gerokai keista merga. Ji mėsos nevalgo. Ir žuvies. Ir pieno. Galima sakyti, kad ji visai nieko nevalgo.

O jos mama apie tai ničnieko nežino.

Augustė geria tokias tabletes, kurios apetitą mažina. Tačiau visą laiką nieko nevalgyti juk negalima. Kartais prie pietų stalo tenka ir kokį kotletą sužiaumoti. Tuomet po kurio laiko Augustė išeina laukan, kur nors pasislėpusi įkiša burnon du pirštus ir apsvemia.

- Kas tau? - paklausė Nippė, kai pamatė ją vemiant avietyne.

- Nieko... rūgštynę valgiau, o ant jos buvo kirmėlė...

- Tu nurijai kirmėlę?

- Nu...

- Viau...

Iš tikrųjų jokios kirmėlės nurijusi ji nebuvo.

Iš tikrųjų Augustė pasauliniam manekenių konkursui ruošiasi. Jis įvyks po trejų metų. Kažkokioje Fidžio saloje. O manekenė turi būti liesa kaip gysla. Tokie reikalavimai.

Todėl Augustė ir nevalgo.

Nippei visa tai Julius papasakojo. O papasakojęs ranka numojo.

- Į jokių manekenių konkursą ji nepateks, tegu net nesvajoja.

- Kodėl? - paklausė Nippė.

- Todėl, kad ji pilvo neturi.

- Kaipgi neturi? Turi.

- Tai, ką ji turi, visai ne pilvas.

- O kas?

- Nežinau. Manekenės pilvas turi būti atsikišęs. Kaip šieno kupeta.

- Kas tau sakė? - pasibaisėjusi Juliaus šneka, paklausė Nippė.
- Tėtis. Bet iš tikrųjų pilvas ne bėda. Jeigu jo nėra, galima pagalvėlę pasikišti. Kur kas svarbiau kojos. Jos turi būti labai ilgos. Kaip ienos. O Augustės...
- Augustės kojos labai gražios, - tarė Nippė.
- Augustės kojos labai kreivos, - šiepė Julius. - Ir šiaip - jinai gi baidyklė.
- O aš? - staiga paklausė Nippė ir sustingo manekenės poza.
- Tu? Tu gal ir ne baidyklė...
- O mano kojos?
- Kojos? Man rodos, jas reikia plauti.
- Bus laikas, ir nusiplausiu, - pasakė Nippė, prieš tai Juliui parodydusi liežuvį. - Šiandien mes maudysimės, va! Pirty.
- Jūsų pirtis su baseinu? - paklausė Julius.
- Su, - pamelavo Nippė. - O jūsų?
- Mūsų su dviem baseiniais, - dar labiau pamelavo Julius.
- O mes du šiltnamius turim! - rėžė Nippė.
- Ir mes! - nenorėjo pasiduoti Julius.
- O mūsų tokio va didumo agurkai!
- Taip jau ir patikėsiu.

- Gali netikėti, o man tai kas?

Kaip visada Julius tąsyk vėl norėjo žaisti kortomis, bet Nippė atsisakė. Mat jau buvo laikas fleituoti. Iš pradžių didžiajame šiltnamyje, paskui – mažajame.

O vakare vėl buvo maudynės, kuriose dalyvavo ir naujoji mamos draugė ponია Regina.

Kai jiedvi įžengė į karštutėlaiteį pirtį, Nippė jau turškėsi savo rėčkoje.

- O, tavo mergaitė jau maudosi! – nustebo ponია Regina.

- O kodėl neatsivedei savosios? – paklausė mama Džoja.

- Tai kad mano Augustė į pirtį nė iš tolo.

Ponია Regina buvo tokia pat dešrelė kaip ir jos Augustė. O krūtys – subliūškusios lyg susprogę balionai. Ant vienos Nippė pastebėjo pailgą randą.

- Lipam aukščiau! – tarė mama Džoja. – Pasišildysim!

Jiedvi įsitaisė ant aukščiausio suolo ir, žinoma, pradėjo plepėti, nors mama Džoja ir nemėgsta be reikalo burną aušinti.

- Nežiūrėk į mane! – tarė ponिया Regina. – Aš visa supjaustyta kaip bandelė.

- Kas tau? – mama Džoja suvaidino, kad tik dabar viską pamatė.

- Eik tu... Siaubo filmas! Krūtį man net du kartus operavo. Auglys. Ačiū Dievui, gerybinis!

Apie savo bėdas ponia Regina kalbėjo atvirai ir be jokio maivymosi.

- O iš pradžių, kai pasakė, kad auglys, siaubas, kaip buvau nusigandusi.

- Tfu, tfu, tfu! - ponia Regina tris kartus pabeldė į medinį suolą, - ačiū Dievui, dabar viskas gerai...

- O pilvas? - paklausė mama Džoja, nes ponios Reginos pilvas irgi buvo gerokai supjaustytas.

- Oi, mano nelaimingas pilvas yra daugiausia pri-sikentėjęs! Visų pirma - cezaris! Aš gi savo Augustės neišgimdžiau. O paskui - problemos su tūbo-mis. Tris ar keturis kartus pjaustė. Dabar jau esu nevaisinga...

Mama Džoja šliūkštelėjo ant akmenų vandens.

- Neduok Dieve, tokios nelaimės.

- Taigi. Kažkur jauna būdama, matyt, persišaldžiau. Ir to užteko. Uždegimas. Komplikacijos. O paskui operacijos. O mano Jonas taip sūnaus norėjo. Galų gale išėjo...

- Kas?

- Mano Jonas.

- Kur išėjo?

- Tikriausiai pas kitą.

- Aaa...

- Žinai, Džoja, aš jo labai ir nesmerkiu. Kuriam gi vyrui būtų įdomu prie tokio kūno prisiglausti?

Mama Džoja pridėjo prie lūpų pirštą - suprask, šalia vaikas, jam tokių dalykų girdėti negalima.

O paskui jiedvi pradėjo vanotis.

XVIII

Mokykloje vėl buvo nuotykis. Netgi du.

Nippės suolo draugė Gretė Garmutė atėjo išsilakavusi nagus. Be to, ji buvo pasidariusi makiažą.

Pažvelgusi į Gretės veidą, mokytoja Ramunė paklausė:

- Ar tik ne į grožio konkursą susiruošei, Grete?

- Ne, Laimonas jai pasimatymą paskyrė! - nei kviestas, nei prašytas atsiliepė aštrialiežuvis Donatas.

Laimonas sėdėjo, į knygą nosį įbedęs, ir tylėjo.

- A, jeigu pasimatymas, tai labai atsiprašau, - pašmaikštavo mokytoja Ramunė ir atsivertė savo sąsiuvinį.

Kažin, staiga susimąstė Nippė, mokytoja Ramunė turi berną ar neturi? O galbūt ji ištekėjusi ir turi vyrą? Ne, tikriausiai neištekėjusi, nes be žiedo. Vadinasi, turi berną. Galbūt net ne vieną. Galbūt tris. Su vienu eina į Operos ir baleto teatrą „Čigonų barono“ pasižiūrėti, su kitu - į „Karolinos“ klubą pasilinksinti, o su trečiu - į svečius ar į Palangą važiuoja...

Augustė sakė, kad turėti vieną berną dabar nemandinga. Vieno berno tik kaimietukės įsikibusios. O mokytoja Ramunė nepasakysi, nuo mados neatsilieka. Mokytojos Ramunės krepšyje Nippė „Cosmopolitan“ matė. Vadinasi, jeigu mokytoja krepšyje nešiojasi „Cosmopolitan“, tai kartais jį, ko gero, ir paskaito. O kas šitą žurnalą skaito, tas visuomet mados viršūnėje. Augustė sakė.

- Grete, - staiga pasigirdo ne visai malonus mokytojos balsas. - Ateik prie lentos!

Gretė išėjo iš suolo ir atsistojo priešais klasę.

Dabar jau visi galėjo pamatyti lakuotus Gretės nagus ir ištepliotą veidą. Be abejo, ir raudonus bridžus, kuriuos tėtis jai per gimdienį padovanojo.

Nippė irgi tokių bridžų norėtų, bet kol neužauge agurkai, ir nenupirktas pianinas, gali tik pasvajoti..

Po kokios minutės arba pusantros Gretė paklausė:

- Ką man daryti?

- Stovėk! - tarė mokytoja. - Tegul į tave visa klasė akis pablizgina. Šiandien gi tu labai graži.

Tikra teisybė, Gretė - graži mergaitė. Net labai. Kada nors ji, be abejo, pateks į grožio konkursą ir taps pirmąja MIS. O mokytoja Ramunė grožio karalienė nebus. Niekada. Metai nebe tie. Be to, ji stora.

Ir jos balsas klaikus. Su tokiu balsu tik numirėlius žadinti. O Gretės balsas...

Kažin ar mokytoja Ramunė girdėjo Gretę dainuojant? Tikriausiai ne. Juk per muzikos pamokas Gretė, gali sakyti, ne dainuoja, o tik lūpas krutina.

- Na, taip kaip jums, vaikai, šiandien patinka mūsų Gretė? - staiga paklausė mokytoja.

- Patinka!

Dešimt balų!

- *Cool!*

- Tegyvuoja Gretė! - pasigirdo linksmi vaikų balsai.

Mokytoja Ramunė pakilo nuo savo kėdės ir atsisėjo prie lango.

- Na, tai ką mums pasakys gražioji Gretė?

Gretė tylėjo.

- Su tavim, Grete, kalbu.

- Jūs man liepėte stovėti, - atsikirto Nippės suolo draugė.

- Jau pastovėjai. Dabar galėtum ką nors ir pasakyti.

- Ką?

- Na, kad ir eilėraščių.

- Kokį eilėraščių?

- Apie pavasarį.

Tą eilėraščių visi mokėsi dar aną savaitę. Ir visi išmoko. Ir Gretė išmoko. Nuo pirmos iki paskutinės eilutės. Eilėraščius Gretė visuomet išmoksta.

- Grete, sakyk! „O, vėjau vėjau! Kaip smagu! Koks tu, pavasari, puikus!“ - pradėjo sufleruoti Nippė, manydama, kad Gretė pamiršo pradžią.

Tačiau Gretė stovėjo kaip įkalta ir nė mur mur.

- Nemoki? - paklausė mokytoja.

- Aš šitą eilėraščių jau sakiau. Ir gavau dešimtuką.

- O dar vieno dešimtuko nenori?

- Nenoriu.

- Blogai, Grete, - tarė mokytoja. - Buvai gera mergaitė ir staiga pagedai. Kas gi tau atsitiko, ką?

Netiesa, pagalvojo Nippė, Gretė buvo gera mergaitė ir tebėra gera. Negalima gi imti ir per aki-mirksnį pagedi. Net rauginti agurkai, ir tie, taip greit nepagenda. O Gretė juk ne agurkas. Gretė - žmogus.

Pagaliau mokytoja Ramunė liepė sėstis, o į Gretės pasiekimų knygele įrašė tokius žodžius:

„Gretė atėjo į mokyklą nusilakavusi nagus ir išsi-dažiusi. Nemokėjo eilėraščio, buvo šiurkšti“.

Per pertrauką, kad bent kiek pralinksmintų nosį nukabinusią Grebę, Nippė tarė:

- Nori, aš tave išmokysiu fleita groti?

XIX

Antras nuotykis visai neįdomus.

- Vaikučiai, - pasakė mokytoja Ramunė. - Kitą savaitę pas mus į mokyklą atvyksta rašytojas!

Mokytoja, be abejo, pasakė to rašytojo pavardę, tik Nippė jos neišsiminė. Ir dar mokytoja liepė knygyne nusipirkti naują to rašytojo knygą ir, žinoma, perskaityti.

- O kad rašytoją pasitiktume ne vien tik plojimais, - toliau kalbėjo mokytoja, - suvaidinsime iš jo knygos keletą vaizdelių. Kas nori dalyvauti vaidinime?

Tuoj pakilo tikras rankų miškas. Vaidinti norėjo beveik visi.

Tačiau tiekos artistų būsimajam vaidinimui, deja, nereikėjo. Mokytoja atrinko tik penkis: Nippę, Gretę, Justę ir du berniukus: Dainių ir Karolį.

Tas vaidinimas buvo labai paprastas: Nippei reikėjo vaidinti mezgančią senelę, Gretei - mamą, Dainiui - tėtį, o Karoliui ir Justei - tikriausiai jų vaikus. Svarbiausia, kad šito spektakliuko pabaigoje jiedu turėjo susikibti už rankų ir pereiti per sceną.

Šičia viskas ir prasidėjo.

Tiksliau sakant, pasibaigė. Mat Justė niekaip nepadavė Karoliui rankos.

- Nebijok, mano ranka švari, - tarė Karolis, - ką tik nusiploviau.

Justė - ne, ir viskas.

- Tai ko pasisiūlei vaidinti, jeigu bijai ranką ištiesti? - paklausė mokytoja. - Nagi, paduok Karoliui ranką, ir abu neskubėdami eikit per sceną!

Justė stovi kaip suakmenėjusi.

- Ar girdi, ką tau sakau, Juste? - mokytoja net koja treptelėjo.

O Justė - ūūū - ir pravirko.

- Tai gal tau Karolis nepatinka? Gal tu ant jo pyksti? - pradėjo klausinėti mokytoja.

Justė krato galvą ir toliau žliumbia.

Taip su tuo rankos padavimu nieko ir neišėjo.

Kitą dieną Justės vaidmenį repetavo tokia Margarita.

O tos ašaros štai dėl ko. Justę neseniai nuskriaudė. Kažkokie berniukai. Kaip pasakytų suaugusieji, Justė patyrė moralinę traumą. Todėl į berniukus dabar ji nė akies krašteliu žiūrėti nenori. Na, o ranką ištiesti - tuo labiau. Nesvarbu kam - Karoliui, Dainiui ar Laimonui.

Gydytoja sakė, kad pamažu viskas praeis.

O kol kas Justė, kai tik prie jos berniukas prisiartina, net sudreba visa.

Vis dėlto tie bernai bjaurūs padarai.

Vieną sekmadienio popietę Justė su keliomis kiemo draugėmis žaidė netoli namų, prie tokio nebaigto statyti mūro.

Kai draugės po kurio laiko išėjo namo, Justė išgirdo šunelį lojant. Jo balsas aidėjo iš to nebaigto statyti namo, todėl Justė šoko į tuos griuvėsius ir netrukus aptiko tokioje iš betono bloką padarytoje duobėje mažą baltą šuniuką. Jis niekaip negalėjo išlipti.

Palauk, tuoj aš tave iškelsiu, pasakė Justė ir nusiėjo į tą duobę.

Ciuciukas vos nenumirė iš džiaugsmo. Puolė laižyti Justei rankas, veidą. Justė pakėlė jį nuo žemės ir šiaip ne taip užkėlė ant duobės krašto. Šunelis cypelėjo ir nubėgo namo.

O Justė duobėje pasiliko. Ir iškart susivokė, kad vienui viena, kaip ir tas šunelis, iš duobės neišsikepurnės.

Veltui bandžiusi išlipti, pradėjo šauktis pagalbos. Gal visą valandą Justė rėkavo. Kol užkimo.

Pagaliau pasirodė trys berniūkščiai. Iš veidų – tikri mafukai.

– Ką čia veiki? – paklausė vienas.

– Padėkit... Aš negaliu išlipti... – vos beištarė Justė.

– Kas ten? – paklausė antras tarsi būtų aklas ir nematytų, kad duobėje – Justė.

– Merga! Sako, kad negali išlipti.

– Padėkit... – Justė tiesė rankas.

Tačiau vaikėzai spoksojo savo bukais veidais ir nesijudino.

– Gerai, sakykime, padėsime... O mums kas už tai?

– Vėl išsiviepe vyresnysis.

– Jeigu norit, mano tėtis sumokės, – tarė Justė ir staiga pravirko.

– Ei, chebra, – sušuko kažkuris, – man regis, ji su papais!

– Jei būsi gera, tai ir pinigų nereikės...

Ir įžūli trijulė sušoko į duobę.

Justė visa drebėjo duobės kamputyje.

– Vyrai, visų pirma gal pažiūrim, ar ji su papais!

– Pažiūrim, pažiūrim... Merga ne televizorius.

Maunam kelnes, ir baigtas kriukis!

– O gal ji pati nusimaus? – vėl išsiviepe mafukų vadas.

Kai jie pabandė prisiliesti, Justė pradėjo šaukti ir draskytis.

- Tu, ragana, blyn! Nagus nusikarpyk!

Jis trenkė Justei į galvą.

- Palauk, tuoj mes tave sutvarkysim...

Justei aptemo akys, ji pajuto, kad nuo jos plėšia drabužius.

Ačiū Dievui, tą akimirką į duobę išoko Justės tėtis...

Tai toks tas antras (o gal trečias?) nuotykis. Kaip matote, visai neįdomus. Bet jį papasakoti reikėjo, nes taip ir nesuprastume, kodėl Justė berniukų bijo.

XX

- Mam, - kartą prabilo Nippė, kai jiedvi jau gulėjo savo lovose ir tyliai laukė sapnų pareinant. - Pameni, tu man žadėjai papasakot?

- Ką?

- Vieną meilės istoriją.

- Kokią meilės istoriją? - nusigando mama Džoja.

- Tavo ir tėčio...

- Oi, tai kad ji visai neįdomi.

- Vis tiek...

- Be to, aš prasta pasakotoja.

- Vis tiek...

- Tai kad aš nežinau, nuo ko pradėti.

- Pradėk nuo pradžių.

- O kurgi ta pradžia?

- Na, kada ir kur judu pirmą kartą susitikot?

- Regis, lifte.

- Lifte?

- Taip, lifte. Tuo metu aš buvau pirmo kurso studentė ir nuomojaisi butą devintame aukšte. O tavo būsimasis tėtis - septintame.

- A, tai judu gyvenot tame pačiame name?
- Taip, Žirmūnuose, ant Neries kranto.
- Na, ir? - Nippė iš smalsumo net ausis pastatė, tik tamsoje to visai nesimatė.
- Kas „ir“? - atrodė, kad mama Džoja tyčia delse pasakoti.
- Kas gi tame lifte atsitiko?
- Nieko. Paprasčiausiai jis sustojo. Kitaip sakant, mudu įstrigom. Regis, tarp trečio ir ketvirto aukštų.
- Na, ir?
- Na, ir... Kurį laiką stovėjom nusigandę, žiūrėjom vienas į kitą ir laukėm.
- Ko?
- Kada pajudės liftas.
- Bet jis, žinoma, nejudėjo?
- Nė trupučio.
- Ir ką tada tėtis darė?
- Nieko. Žiūrėjo į mane ir šypsojosi.
- O tu?
- Aš nesišypsojau. Visai. Aš paspaudžiau avarinį mygtuką. Atsiliepė liftininkas ir liepė laukti. Aš paklausiau, ar ilgai, nes skubėjau į paskaitas. Liftininkas tikriausiai juokaudamas pasakė, kad porą trejetą valandų.

Aš pašiurpau ir pažvelgiau į vis dar besišypsanti būsimąjį tavo tėtį. Pasakiau jam, kad baisiausiai skubu į paskaitas.

- O aš niekur neskubu, - išgirdau atsakymą.

Kai lifte dar ir šviesa dingo, aš ne juokais nusigandau.

Tuomet jis išsitraukė iš kišenės tokį vos šviečiantį žibintuvėlį. Laikė jį rankoje lyg kokį stebuklą, o aš kažkodėl žiūrėjau jam į akis.

- Ilgai žiūrėjai? - susirūpino Nippė.

- Ilgai. Kol tas žibintuvėlis švietė.

- O kas buvo paskui?

- Nieko. Žibintuvėlis geso, geso, kol visai užsi-merkė.

- O paskui?

- O paskui staiga ėmė braškėti liftas. Aš taip nusigandau, kad nejučia prisispaudžiau prie savo bendrakeleivio ir drebu visa.

- Iš baimės?

- Tai nejaugi iš ko. Ačiū Dievui, greitai atsirado šviesa...

- Ir judu nusileidot žemyn?

- Ne. Liftas taigi nejudėjo. Bet aš, tiesą sakant, jau ir nebenorėjau, kad jis judėtų.

- Kodėl?

- Todėl, kad pamačiau besanti labai gražaus vyro glėbyje.
- Aha! O kas buvo po to?
- O tu, Nippe, atspėk!
- Tėtis tave pabučiavo?
- Šalta.
- Tėtis pasakė, kad myli?
- Labai šalta.
- Tai gal tėtis tau pasipiršo?
- Šalta kaip Šiaurės ašigaly.
- Pasiduodu.
- Paskui pajudėjo liftas, dukrele...
- O tu, mam, žinoma, pavėlavai į paskaitas?
- Ne, tavo būsimasis tėtis tąsyk mane taksiuku nuvežė.
- Į universitetą?
- Taip. Tą dieną į universitetą, o po gero pusmečio – į Santuokų rūmus.
- Ir viskas? Ir visa meilės istorija? – Nippė, regis, buvo nusivylusi.
- O ko tu norėjai? – paklausė mama Džoja.
- Aš, – tarė Nippė svajingai, – norėjau sužinoti, ar tėtis pasižadėjo mylėti tave amžinai?
- Taip, žinoma.
- O tu ar pasižadėjai mylėti amžinai?

- Kodēl tu šito klausi? - staiga nusistebējo mama Džoja.

- Ar pasižadējai, mam?

- Taip, žinoma.

Iš pradžu švelnioje vakaro tyloje mama Džoja išgirdo gilų dukters atodūsi, o paskui - tylų prisi-
pažinimą:

- Ir aš.

XXI

Penktadienį Nippė namo parvažiavo su savo suolo drauge. Jos tėtis leido Gretei pas Nippę netgi pernaktuoti.

- Ir tu nebijai šičia vaikščioti? - paklausė Gretė, kai jiedvi nuo autobuso stotelės ėjo vingiuotu miško keliu.

- Vakaraš aš nevaikštau.

- Gali ir dieną užpulti.

- Kas?

- Bet kas. Ar maža visokių... Paprašyk mamos, kad nupirktų elektrošoką.

- Turiu.

- Parodyk!

- Šiandien nepasiėmiau.

- Ir blogai. Šitą daikčiuką reikia visur kur su savim nešiotis.

Namie Nippė visų pirma aprodė šiltnamius ir nepaprastai greitai augančius agurkus. Du nuskynė. Vieną - Gretei, kitą - sau.

- Skanūs, - pasakė Gretė paragavusi. - Ir labai kvepia.

- Tai todėl, - tarė Nippė, - kad aš jiems kiekvieną dieną groju.

- Argi agurkai girdi muziką?

- Mūsiškiai girdi.

Apėjusios visą sodą, pasigrožėjusios gėlėmis bei žolynais, mergaitės vėl sugrįžo į didįjį šiltnamį.

- O dabar mokysimės groti, - tarė Nippė ir iš kuprinėlės išsitraukė fleitą.

- Čia, šiltnamy? - paklausė Gretė.

- O kurgi kitur?

Nippė pridėjo prie lūpų instrumentą, ir šiltnamis prisipildė švelnios muzikos.

Kaip ir reikėjo tikėtis, netrukus į šiltnamį pradėjo plūsti bitės.

- Žiūrėk, žiūrėk, kas čia daros! Bitės! - nusigando Gretė.

- Taigi aš tau sakiau. Jos atskrido muzikos pasiklausyti, - ramiai pasakė Nippė.

- Ar jos manęs nesugels?

- Jeigu nebijosi, nesugels.

Nippė parodė, kaip laikyti fleitą, kaip išgauti pagrindinius garsus ir pagroti gamą.

- Viskas labai paprasta, - kaip tikra mokytoja aiškino Nippè, - tik reikia šiek tiek kantrybės.
- Tačiau būtent kantrybės jiedvi ir pristigo, nes, neilgai muzikavusios, išėjo į lauką.
- Pas jus čia smagu, - tarė Gretė.
- O jūs sodo neturit?
- Turėjom, bet tėtis pardavė. Tėtis sako, kad jokios naudos iš to sodo. Tik laiko gaišatis.
- O kur tavo tėtis dirba? - paklausė Nippè.
- Iš tiesų, apie Gretės tėvus ji ničnieko nežinojo.
- Statybos firmoj, - atsakė Gretė.
- Jis namus stato?
- Ne, dažniausiai degalines.
- O mama?
- Mano mama aktorė. Bet ji su mumis negyvena.
- Tu gyveni su tėčiu? - Nippè išsprogino akis.
- Taip.
- Tai kas tau rytais blynų iškepa?
- Tėtis.
- O kas skalbia? Kas kambarius tvarko?
- Tėtis.
- O kodėl tu ne su mama?
- Nežinau, - gūžtelėjo pečiais Gretė. - Mama tikriausiai laiko neturi. Ji daug gastroliuoja. Neseniai Japonijoje buvo.

- Ar tau ką nors parvežė?
 - Taip. Kalbančią papūgą. Žaislinę, žinoma.
 - Aš irgi sykį mačiau kalbančią papūgą. Tikrą.
- Ir Nippė papasakojo, kaip viskas buvo.
Paskui mergaitės sugalvojo kepti pyragą.
Tam reikėjo stiklinės pieno, šiek tiek miltų,
šaukšto sviesto ir keturių kiaušinių.
Nippė šaldytuve rado tik tris.
- Gal užteks trijų? - paklausė.
 - Ne, trijų mažai, - pasakė Gretė, kuri vadovavo pyrago kepimui.
- Nippė nubėgo pas Julijų.
- Ką darysi? - paklausė Julius, atnešęs baltutė-laitį kiaušinių.
 - Pyragą kepsiu.
 - O man duosi?
 - Jeigu ateisi.
- Julius pažadėjo apsilankyti, kai tik pareis broliai.

XXII

Mama Džoja parvažiavo šeštą valandą, kai pyragas buvo ką tik ištrauktas iš orkaitės ir puikavosi ant stalo.

- O, pyragas! - maloniai nustebo mama Džoja. - Iš kur jūs, vaikai, žinot, kad aš alkana?

- Susipažink, mama, - tarė Nippė. - Čia Gretė, mano suolo draugė.

- Malonu, - mama Džoja ištarė nuvalkiotą žodį ir paglostė Gretės galvą. - Kaip tau, Grete, sekasi?

- Ačiū. Neblogai.

- Gretė, mam, pas mus nakvos.

- O mama leido?

- Taip... Ne, mama...

- Tai leido ar neleido?

- Ne, mama negali nei leisti, nei neleisti, nes Gretė gyvena tik su tėčiu.

- Tikrai? - nustebo Nippės mama, tarytum būtų kažin ką išgirdusi. - Atleisk man už smalsumą, o kurgi tavo mama?

- Mano tėvai išsiskyre...

- Jos mama aktorė, - paaiškino Nippė. - O tėtis statybininkas, degalines stato.

- Geriau jau statytų šiltnamius.

- Jis moka ir šiltnamius, - pasakė Gretė, tarsi degalinę pastatyti būtų šimtą kartų paprasčiau ir lengviau.

- Rytoj, Nippule, agurkus į turgų vešim. Ar pagrojai jiems paskutinį valsą?

- Pagrojau. Mudvi abi grojom.

- Ar tu, Grete, irgi fleituoji? - paklausė mama Džoja.

- Ne, aš tik mokiausi.

- Ir kaip sekėsi?

- Nekaip.

- Iš karto nenorėk.

Pyragas buvo labai gardus. Kad kiek, ir būtų nelikę nė trupinėlio. Gerai, kad Nippė laiku prisiminė Juliją ir, atplovusi porciją, paslėpė spintelėje.

Paskui mama nuėjo žiūrėti savo serialo, o Nippė su Grete užlipo į palėpę - mat Nippė prisiminė turinti bent kelias dešimtis lėlių. Visos jos buvo gražiai aprengtos, tvarkingai sušukuotos ir tyliai gyveno sename stikliniame bufete palėpės kampe.

Pakilnojusios lėles, mergaitės pradėjo traukti iš drabužių spintos visokius senus skudurus ir matuo-
tis.

Bet netrukus ir tai atsibodo.

- Nori, aš tau šukuoseną padarysiu, - pasisiūlė
Gretė.

Nippė, žinoma, norėjo.

- Tu moki daryti šukuosenas?

- O kas čia sudėtingo? - atsakė Gretė.

- Vadinasi, tu būsi kirpėja, ne muzikantė, - padarė
išvadą Nippė ir atsisėdo priešais veidrodį.

- Kokią šukuoseną teiksitės padaryti?

- Oi, brangioji! Visų pirma tau reikia išplauti
galvą.

Jiedvi tuoj pat spruko į pirtį. Viens, du - ir Nippės
galva ištrinkta.

Po to prireikė šepetio bei mamos plaukų suktukų.

- Na, o kol išdžius plaukai, gal jums, panele
Nippe, padaryti kaukę?

- Kokią kaukę?

- Kosmetinę. Kad veidas gražesnis būtų. Kefyro
turit?

- Tuo pažiūrėsiu.

Nippė nusileido laiptais žemyn ir netrukus atsi-
nešė visą paketį kefyro.

- Tiek daug nereikia. Atnešk dar stiklinę arba puoduką ir porą agurkų!

Teko dar kartelį nusileisti žemyn.

Pagaliau Nippė buvo paguldyta ant sofos, ir Gretė kefyru ištepė jai veidą. Paskui, nulupusi agurką, padarė iš jo tokią košę ir vėlgi apdėjo ja Nippės veidą.

Tuo metu apačioje pasigirdo durų skambutis.

- Nippe, pas tave atėjo! - šūktelėjo mama.

- Ar galiu nulipti žemyn? - paklausė Nippė.

- Tik būk atsargi! - įspėjo Gretė.

Laiptais Nippė lipo, užvertusi galvą.

Atidariusi duris, ji pamatė Julijų.

- Kas tau? - paklausė jis šiek tiek nusigandęs.

- Gydausi.

- Nuo ko?

- Bitės sugėlė. O tu ką pasakysi?

- Žadėjai pyragu pavaišinti...

- A!

Nippė išėmė iš spintelės Juliaus porciją ir padavė su visa lėkšte.

- O... Kelios bitės tau cvaktelėjo?

- Penkios. Ne, septynios.

- Kai šiltnamy grojai?

- Aha.

- Tai tikriausiai rūmtelėjai?

- Ką padariau?

- Rūmtelėjai. Na, kitaip sakant, orą pagadinai.

Bitės gi to labai nemėgsta.

- Tu pats pagadinai. Labanakt! Nepamiršk grąžinti lėkštutės!

- Labanakt! Linkiu greitai pasveikti!

Vos sulaikydama juoką, Nippė pakilo į antrąjį aukštą.

- Kas ten buvo? - paklausė Gretė.

- Toks Julius. Kaimynų vaikas. Aš iš jo kiaušinių skolinausi.

- Iš jo ar pas jį? - sukikeno Gretė.

- O koks skirtumas? - kuo rimčiausiai paklausė Nippė.

- Didelis, - pasakė Gretė, bet tuo pokštas ir pasibaigė.

Nuėmusi nuo Nippės veido kaukę, Gretė ėmėsi tvarkyti plaukus.

Ji darbavosi visą valandą, bet šukuosena išėjo baisi.

- Tai todėl, - paaiškino Gretė, - kad tu visą laiką judėjai ir man trukdei. Nebijok, kitą kartą padarysiu gražiau.

Miegoti nuėjo tik po to, kai mama Džoja išpėjo, kad rytoj teks anksti keltis.

Tačiau ir atsigulusios jos dar ilgai plepėjo. Daugiausia apie tai, kuo jiedvi bus užaugusios. Gretė, be abejo, bus kirpėja ir turės savo grožio saloną. O Nippė – garsi muzikantė ir gastroliuos po visą pasaulį. Apie Nippę rašys laikraščiuose, rodys per televiziją. Apie Gretę – taip pat.

Beje, Nippė visą laiką norėjo paklausti, ar Gretė iš tikrųjų tą Laimoną išsimylėjusi, bet neišdrįso.

Užmigo nepasimeldusi.

XXIII

Rytą, kai atsikėlė, mama jau buvo priskynusi dvi dideles kartonines dėžes agurkų. Ir pilną plastikinį maišą.

Maišas gulėjo ant galinės sėdynės, dėžės – bagažinėje.

Mašinoje kvėpėjo agurkais.

Greitai papusryčiavusios, visos trys sėdo į automobilį ir išvažiavo.

– Kas tavo plaukams? – paklausė Nippės mama.
– Kodėl tokie susivėlę?

– Gretė man vakar šukuoseną darė.

– Oho! Vadinasi, Gretė iš tiesų turi kirpėjos talentą.

– O tu, mam, nesijuok! Juk ne viskas gražu, kas sušukuota.

– Sutinku. Todėl ir sakau, kad Gretė turi kirpėjos talentą.

– Kada nors ji turės ir savo grožio saloną.

– Aš tuo neabejoju. O kurioje vietoje Gretė norėtų išlipti? Ar ji važiuos su mumis į turgų?

Gretė pasakė, kad galėtų išlipti bet kurioje troleibusų stotelėje.

Mama Džoja stabtelėjo ties Sapiegų stotele. Įdėjo Gretei į kuprinę penkis agurkus (daugiau netilpo) ir pasakė:

- Parvažiavus pasidaryk šaltibarščių.

- Tėtis padarys, - pasakė Gretė ir padėkojusi uždarė automobilio dureles. Stovėdama ant šaligatvio, ji ranka pamojo Nippei ir jos mamai.

- Įdomu, - tarė sau mama Džoja, - kaip tas tėtis su ja susitvarko?

- Betgi Gretė - ne mažas vaikas, mam!

- Būtent. Su mažu vaiku - jokių problemų. O su tokiu kaip Gretė arba...

Ar tik mama nenorėjo pasakyti „arba Nippė“?

- Matai, dukrele, ateis toks laikas, kai Gretės tėtis turės daug problemų.

- Gretė sakė, kad problemų jam ir dabar per akis.

- Aš kalbu apie problemas, kurios priklausys nuo Gretės, o ne nuo Gretės tėčio. Įdomu, ką jis darys, kai reikės dukrai suknelę nupirkti?

- Kokią suknelę?

- Baltą. Arba margą.

- O kas čia tokio? Nueis į parduotuvę ir nupirks.

- Vyruvi tai padaryti ne taip paprasta.

- Betgi galima ir be suknelės gyventi, ar ne?

- Kartais galima, - tarė mama Džoja.
 - Bet aš manau, - atsiliepė Nippė, - kad Gretės tėtis greit ves, ir Gretė vėl turės mamą.
 - Ne mamą, o pamotę.
 - Na, taip - mamą ji turi.
 - Ir turi, ir neturi...
 - Turi, tik ji kažkur toli gyvena.
 - Taigi kad kažkur toli.
 - Bet ji gyva! - tikino Nippė.
 - Gretei galbūt jau mirusi...
- Priekyje šurmuliavo turgus.

Sudėtingiausia buvo gauti prekybos vietą. Tačiau vėliau - vieni juokai.

Ir nors Nippės mama pardavinėjo toli gražu nepigiai, tuoj pat išsivinguriavo graži eilutė. Nippė vos spėjo iš maišo traukti, o mama - agurkus sverti. O dargi reikėjo iš pirkėjų pinigų paimti, juos suskaičiuoti, gražą atiduoti ir taip toliau.

- Kodėl jūsų agurkai taip kvepia? - klausinėjo pirkėjai.

- Todėl, kad jie labai skanūs, - atsakinėjo mama Džoja.

Nepraėjo nė dvi valandos, ir agurkų neliko.

Namo vežėsi tuščias dėžes ir pilną krepšį pinigų.

- Dabar, - pasakė mama Džoja, - belieka tik laimingai namus pasiekti.

Tačiau šiems žodžiams nebuvo lemta išsipildyti.
Prie restorano „Nakties paukštė“, taigi pusiau-
kelėje, kažkas atsitiko.

Mama Džoja išlipo iš mašinos.

- Šakės! Padangą nuleido!

- Mam! Kiek kartų tėtis tau sakė? Ne „nuleido“,
bet „oras išėjo“!

- A, dabar jau tas pats...

- Ar moki pakeisti ratą? - paklausė Nippė.

- Ne.

- Kiek kartų tėtis tau sakė, kad ratą pakeisti rei-
kia mokėti?

- Taigi, sakė...

- Ką darysim?

- Tu, Nippe, sėdėk mašinoj ir pinigus saugok, o
aš ką nors sustabdysiu.

Ir mama Džoja pradėjo balsuoti.

Jai pasisėkė. Už kelių minučių sustojo ištaigingas
baltas automobilis, iš kurio išlipo simpatingas vyras.
Garbanotais plaukais, tik be ūsų.

- Kas per bėdos? - nusišypsojo.

- Ratas... - mama Džoja irgi nusišypsojo.

- Atsarginį turit?

Mama Džoja atidarė bagažinę.

Nepraėjo nė penkios minutės, ir ratas buvo
pakeistas.

- Labai ačiū, - mama Džoja nusišypsojo dar kartą.
- Kiek skolinga?
 - Daug.
 - Mėgstu konkretumą...
 - O aš mėgstu pajuokauti.
 - Bet jūs dėl manęs gaišot... - mama Džoja staiga paraudo.
- Man tai buvo malonu, - dar kartą galantiškai šyptelėjo garbanius.
 - Man taip nepatogu... Kaip tik neturiu nė cento...
 - Gerbiama poniam, tokiais atvejais apie pinigus nekalbama.
 - Vis tiek, lieku jums skolinga. Kitą savaitę į mūsų muziejų atvažiuoja unikali paroda...
 - Girdėjau.
 - Apsilankykit, jeigu...
 - Taip, žinoma, būtinai apsilankysiu. Jeigu...
 - Mano vardas Džoja...
 - Aš - Oskaras.
- Ir baltas automobilis nuvažiavo.
 - Kodėl sakei, kad neturi nė cento? - paklausė Nippė, kai mama vėl atsisėdo prie vairo.
 - Pati žinai.
- Netrukus namie jas pasitiko Defas ir Elfė.

XXIV

Kitą dieną Nippė svečiavosi pas Gretę. Su nakvyne, žinoma.

Mama Džoja tam neprieštaravo. Nippei net pasirodė, kad ji apsidžiaugė, nes kaip įmanydama pradėjo rūpintis šia trumpa dukters išvyka: į maišelį įdėjo Nippės naktinukus, dantų šepetėlį, pastos, šlepetes. Be abejo, net kelis kartus įspėjo, kad, prieš eidama į lovą, nepamirštų nusiprausti.

- O kur toji Gretė gyvena? - galų gale paklausė.

- Tarandėj.

- Oho, toli! O kaip ji į mokyklą atvažiuoja?

- Jau sakiau, ją tėtis atveža. Ir parveža.

- Jis tikras stebukladarys... - atsiduso mama Džoja ir nusišypsojo, tarsi į ją būtų žvelgusi ne Nippė, o tas gerasis Gretės tėtis.

- Tikriausiai taip ir yra, - tarė Nippė.

- Tik tu, dukrele, būk mandagi. Prie stalo daug neplepėk, o valgydama naudokis ne tik šakute, bet ir peiliu!

- Peilį laikyk dešinėje rankoje, o šakutę - kairėje... - užbaigė Nippė.
- Taip, žinoma. O pavalgiusi nepamiršk padėkoti,
- vis dar tebemokė mama Džoja.
- Taip, žinoma...
- O svarbiausia - nepamiršk, kad esi svečiuose.
- Taip, žinoma... O tu, mam, nepamiršk, kad man devyneri, ir aš, kaip tu dažnai sakai, jau nebe mažas vaikas.
- Gal kartais taip ir pasakau, - pažvelgusi dukrai į akis, meiliai šyptelėjo mama Džoja. - Bet iš tikrųjų visai nenoriu, kad tu užaugtum.
- Nenori, kad užaugčiau? Kodėl?
- Aišku, kodėl, - atsiduso mama. - Užaugsi, ištekėsi, ir aš liksiu viena.
- Ne, tu gyvensi su manim. Mes gyvensim kartu.
- O jeigu šito nenorės tavo vyras?
- Aš norėsiu, - treptelėjo koja Nippė.
- O jeigu nenorėsiu aš? - treptelėjo ir mama Džoja. Nippė ilgai nežinojo, ką atsakyti.
- Tuomet aš niekada netekėsiu, - pagaliau ištarė.
- Tai nejaugi senmergė būsi?
- Ne, senmergė nebūsiu.
- Tai gal vienuolė?
- Ir ne vienuolė.

- O kas?
- Aš būsiu feministė.
- Feministė? - suklušo mama Džoja. - O ką tai reiškia?
- Tai reiškia, kad aš turėsiu vieną, du arba tris vaikus, bet neturėsiu vyro.
- Neturėsi vyro?
- Neturėsiu.
- O vaikai? Gal juos tau gandras atneš?
- Taip būdavo baudžiavos laikais. O dabar gi dvidešimtas amžius.
- Na, ir kas?
- O tas, kad dabar moterys feministės gali gimdyti, gyvendamos be vyro.
- Mamai Džojai net veidas ištįso.
- Iš kur tu visa tai išpešei, Nippe? Kas tau apie tą feminizmą pripasakojo?
- Per radiją girdėjau.
- Per radiją? Bet toji laida tikriausiai buvo ne vaikams?
- Nežinau. Kalbėjo apie vaikus...
- Kokius vaikus?
- Tokius, kurie auga be tėvo...
- Kurį laiką tyliai svarsčiusi, mama Džoja ryžosi.
- Nippe?

- Ko?
- Ar galiu tau užduoti vieną klausimą?
- Taip, žinoma.
- O tu? Ar... norėtum turėti tėtį?
- Aš jį turiu, mam!
- Taip, bet aš kalbu apie gyvą žmogų, kuris tavim rūpintųsi, būtų tikras tavo ir mano draugas.
- Oskaras šitas?
- Nebūtinai.
- Nežinau, mam. Tikriausiai aš jo negalėčiau pakesti.

- Kodėl?

- Todėl, kad aš myliu tėtį.

Šie Nippės žodžiai mamą Džoją apstulbino. Apstulbino ir sužavėjo. Ji nė nepajuto, kaip staiga apkabino dukrą ir, ko gero, su ašaromis akyse tyliai sukuždėjo:

- O mane, Nippe?

- Ir tave, mam... - dar tyliau sukuždėjo dukra.

Iš viešnagės Tarandėje Nippė grįžo tik kitą dieną.

Kieme ją užkalbino kaip visada nuobodžiaujantis Julius.

- Ei, Nippe! Kur buvai dingus?

- Pas draugę. O ką?

- Tai gal mamelė tave tyčia iš namų išsiuntė?

- Kodėl tyčia?
- Todėl, kad ji visą naktį čia užė puotavo.
- Puotavo?
- Taip. Pas jus buvo svečių. Manau, kad elgiesi labai lengvabūdiškai, savo mamelei palikdama plotą...

- O jis ar buvo? - Nippė prikando lūpą.
- Ar tas su balta mašina?
- Tai nejaugi su raudona...
- Buvo. Ir jis, ir dar vienas su tokia pamėkle.
- Pamėkle?
- Na, kitaip sakant, pabaisa.
- Kas ta pabaisa? Mašina?
- Ne mašina, o bobšė.
- Ir ką jie čia darė? - ramiai paklausė Nippė.
- Ar aš žinau? - gūžtelėjo pečiais Julius. - Iš pradžių daržus ravėjo. Paskui kepė šašlykus, leido muziką. Regis, ir pirtį kūreno... Ir alų gėrė...

- Ilgai?
- Pamėklė ir jos draugužis sutemus išvažiavo. Oskaro mašina, mačiau, stovėjo iki ryto.

Kuri laiką Nippė buvo nei šiokia, nei tokia. Jai net pasivaideno, kad stovi ne savo namų kieme.

- Nenusimink, - pagaliau vėl prabilo Julius. - Tikriausiai viskas bus gerai. Tas tavo mamelės bičas

tikriausiai ne elgeta. Jeigu jiedu sumes klumpes, tai šitą vasarnamį parduos. Oskaras pridurs reikiamą sumą ir nupirks prabangų kotedžą gražioj vietoj. O tau – kaip sniegas baltą pianiną...

– Nekalbėk nesąmonių! – supyko Nippė.

– Tai ne aš kalbu, – atkirto Julius. – Tai Oskaro žodžiai.

– Tu juos girdėjai?

– Girdėjau. Šį reikalą jiedu tą vakarą, kepdami šašlykus, aptarinėjo.

– Kokį reikalą?

– Na, vedybas... Sodo namelio pardavimą, kotedžo pirkimą.

Staiga Nippę apėmė įniršis.

– Tu meluoji!

Iš tikrųjų, kaip šis berniūkštis drįsta kalbėti tokias nesąmones?

– Nemeluojau. Garbės žodis!

– Meluoji!

Nippė nė nepajuto, kaip sugriebė prie kojų gulėjusį akmenį, ketindama sviesti į niekų pritauškusį berniūkštį, bet, ačiū Dievui, susilaikė.

Nes paskutinę akimirką susivokė, kad Julius čia niekuo dėtas.

XXV

Suskaičiavusi pinigų, mama pasakė, kad pianinui dar neužtenka – į turgų dar teks važiuoti mažiausiai du kartus. Antras kartas tikriausiai bus po trijų ar keturių dienų, nes agurkai auga labai sparčiai.

Tai gerai, pagalvojo Nippė, juk pinigų reikia ne tik pianinui, bet ir paminklui ant tėčio kapo.

Todėl kitą dieną Nippė nusprendė vėlgi namo važiuoti savarankiškai, mamos nelaukti – kad galėtų šiltnamiuose kuo ilgiau pafleituoti.

Beje, šį rytą Nippė sapnavo keistą sapną. Regis, ji uogas miške renka. Didžiules kvapnias žemuoges. Renka ir deda į kibirėlį. Pila į jį saujomis, bet kibirėlis kaip nepilnėja, taip nepilnėja.

– Ką tai galėtų reikšti? – paklausė Nippė mamos.

– Rinkti žemuoges, – pasakė mama Džoja, – negeras ženklas! Tave apgaus. Arba pati apsigausi. Būk atsargi!

Nippė mamos žodžiais, žinoma, nepatikėjo. O be reikalo. Nes ji iš tikrųjų apsigavo. Beskubėdama iš mokyklos namo, apsiliko Gretės striukę.

Štai ir netikėk sapnais.

Aišku, taip nebūtų atsitikę, jeigu jūdviejų striukės nebūtų visiškai vienodos. Ir dydžiu, ir spalva. Teisybė, Gretės gal kiek naujesnė ir su visomis sago-
mis. O Nippės striukėje net dviejų sagų trūksta.

Be to, Nippės ir Gretės striukeles kažkas (greičiausiai rūbininkė) netyčia buvo sukeitęs vietomis.

Na, bet tai nedidelė bėda, galvojo Nippė. Ji jau buvo išlipusi iš autobuso ir neskubėdama ėjo vingiuotu miško keliu. Rytoj, tarė sau Nippė, nuėjusi į mokyklą atsikeisiu.

Už posūkio Nippė pamatė vyrą. Jis vaikščiojo šen bei ten, tarsi grybaudamas. Rankoje laikė narvelį. A, juk tai Algimantas, kalbančios papūgėlės šeimininkas!

- Laba diena, pone Algimantai! - pasisveikino Nippė. - Ko ieškot? Papūgėlės?

- Papūgėlės, - pilnu nevilties balsu atsiliepė vyriškis. - Mano Čika pabėgo...

Nippė pažvelgė į narvelį. Tikrai, jis buvo tuščias.

- Aš jums padėsiu ieškoti, - pasisiūlė Nippė.

- Ji turėtų būti kažkur čia, žolėje, - baukščiai dairdamasis, kalbėjo ponas Algimantas. - O gal į miško gilumą nuskrido?

- Čika! - sušuko Nippė.

- Čika! Čika! - šaukė ir šeimininkas.

Netrukus jiedu atsidūrė tolokai nuo kelio.

- Čika! Čika! O, man regis, ji atsiliepė!

- Aš negirdėjau, - prisipažino Nippė.

Ūsuotasis garbanius tuo metu nulindo už krūmo ir netrukus pasirodė, rankose laikydamas papūgėlę, kurią tuoj pat įleido į narvelį.

- Ačiū, Nippe! Tu man labai padėjai. Čika išgirdo tavo balsą ir atsiliepė. Jeigu ne tu, nebūčiau jos radęs...

Ant kelmo pastatęs narvelį su papūgėle, jis priėjo prie Nippės ir paėmė ją už rankos.

- Tu puiki mergaitė... Ar galiu tave pabučiuoti?

Nippė krūptelėjo, o ūsuotasis garbanius atsi-klaupė ant žemės, prisispaudė prie nusigandusios Nippės ir savo šlykščiai drėgnomis lūpomis įsisiurbė į Nippės lūpas.

Jo ranka staiga atsidūrė po Nippės kelnaitėmis.

Akimirksniu Nippė viską suprato. Jis apgavikas, mafukas, vaikų tvirkintojas, šlykštus iškrypėlis. Urtė apie tokius kažkada pasakojo. Ir jokia papūgėlė nebuvo pabėgusi. Jis ją tikriausiai kišenėje slėpė. Kad Nippę į mišką nusiviliotų.

- P-paleiskit!

- Nebijok, Nippe! Aš tau nieko blogo nepadarysiu...

Jis giliai kvėpavo ir kone alpo, tarsi čia, miške, visiškai nebūtų oro.

Tuo metu užkukavo gegutė. Regis, visai čia pat, virš jųdviejų galvų.

Nippės skriaudėjas akimirką ją paleido, o Nippė, pati to nejausdama, į striukės kišenę kyštelėjo ranką, nors žinojo, kad to daikčiuko, to elektrošoko, ten nėra – juk striukė svetima.

Tačiau Nippės ranka jį netikėtai užčiuopė. A, juk tai Gretės ginklas!

Viskas, dabar tau galas, pagalvojo Nippė ir, kai šlykštusis mafukas pabandė vėl prie jos prisiliesti, išsitraukė iš kišenės paslaptinę įnagį, paspaudė mygtuką ir dūrė į pašoną.

Elektrošokas buvo patikimas daiktas. Mafukas staiga pradėjo visas kratytis, paskui jam ant kaktos išvirto akys, šlykščiai išlindo baltomis putomis apkibęs liežuvis...

Še, tau, bjaurybe! Nippė dūrė darsyk. Tik ne į šoną, o tiesiai į tarpkojį.

Papūgėlė susirietė ir krito žemėn, nosimi besdamasis į miško samaną.

O Nippė prisiminė po kaklu švilpuką turinti.

Bet Defo pagalbos jau nebereikėjo.

XXVI

- O ką aš tau, dukryte, sakiau?! - atsiduso mama Džoja, kai Nippė papasakojo, kas atsitiko. - Juk sakiau: nekreipk dėmesio į jokiais nepažįstamų vyrų viliones! O tie visokie iškrypėliai, kaip šitas Papūgėlė, labai gudrūs ir išradingi.

Apkabinusi ir paguodusi dar ne visai atsipeikėjusią dukrą, mama švelniai paklausė:

- Na, bet dabar jau viskas gerai? Tu gi pabėgai, jis tau nieko nepadarė?

- Kai prisiminiau, jog esu su Gretės striuke, pagalvojau, kad šakės. Ačiū Dievui, Gretė irgi tą daiktėlį nešiojasi... Jeigu ne jis, kažin ar būčiau pabėgus?..

- Na, užmiršk šitą įvykį. Rytoj tave parveš ponas Oskaras.

- Koks Oskaras? - krūptelėjo Nippė.

- Ogi tas, kur anądien mums ratą pakeitė...

- A, tai jis buvo pas tave atėjęs?

- Ne pas mane, o į parodą.

- Tas Oskaras man nepatinka, - Nippė staiga paniuro.

- O man - atvirksčiai. Intelligentiškas, protingas. Jis žurnalistas, televizijoje dirba.

- Jis senbernaras?

- Kas? - nesuprato mama Džoja.

- Na, kitaip sakant, viengungis ar...

- Ne, jo antroji pusė irgi mirusi.

- Kas? Pusė?

- Na, kitaip sakant, žmona.

- O vaikų turi?

- Taip, dešimtmetį sūnų.

- O butą?

- Nippe, tu klausinėji, tarytum aš ketinčiau už jo tekėti.

- Visko gali būti.

- Gal ir gali. Bet... Ne šiandien ir ne rytoj.

- O tėtis?

- Nippe, aš su juo kalbėjausi.

- Labai įdomu, ką jis tau, mamut, pasakė?

- Tėtis pasakė, kad jis būtų labai laimingas, jeigu aš sutikčiau dorą, darbštą, tvarkingą gyvenimo draugą. Kas čia smerktino? Juk ir tau, Nippe, reikia...

- Man nereikia, - suskubo atsakyti Nippė. - Aš turiu tėtį.

- Taip, bet... Nippule, jis gi labai aukštai...

- Aukštai, bet arti, - išmintingai atkirto Nippė, ir mama Džoja kuriam laikui prikando lūpą.

O gal ir be reikalo mergaitei apie Oskarą prašnekau, pagalvojo mama Džoja. Ir būtent dabar, kai ji dar neatsigavusi po patirto šoko.

Nippė sėdėjo ant sofas, jai ant kelių murkė Elfė.

Defas gulėjo po stalu - savo mėgstamiausioje vietoje.

Mama Džoja stovėjo prie lango ir žiūrėjo į kiemą.

- Jis atvažiuos, mam? - paklausė Nippė.

- Iš kur žinai?

- Matau. Tu gi jo lauki.

- Nežinau. Žadėjo trumpam užsukti.

- Kad apžiūrėtų, kas kur, o paskui apvogtų?

- Jis ne vagis, Nippe!

- Nešauk, aš nekurčia.

- Nippe, nekalbėk šitaip, gerai? Ponas Oskaras - padorus žmogus. Tai viena. Antra, aš nekalta, kad pasimirė tėtis, ir nežadu visą gyvenimą nešioti juodą skarą. Supratai?

- Supratau.

Vis per tuos agurkus, pagalvojo Nippė. Jeigu tą dieną jos nebūtų važiavusios į turgų – nebūtų prakiuręs mašinos ratas. O jeigu nebūtų prakiuręs ratas, nebūtų reikėję stabdyti pakeleivingos mašinos, ir tas Oskaras su savo baltu automobiliu būtų pravažiavęs pro šalį.

– Tik tu, Nippule, nesikaprizink jo akivaizdoj, gerai? – maloniu balsu paprašė mama Džoja.

– Gerai, nesikaprizinsiu. O tu nesimaivyk kaip anąsyk.

– Kada?

– Kai jis ratą keitė.

– Gerai, nesimaivysiu.

Netrukus pradėjo loti Defas, o Elfė net ant spintos užšoko.

Kai į kiemą įvažiavo baltas automobilis, Nippė pasiėmė fleitą ir spruko į šiltnamį.

Vėlai vakare (Oskaras jau buvo išvažiavęs), prieš eidama į lovą, Nippė prisiglaudė prie mamos ir netikėtai rankomis apšivijo jos kaklą.

– Na, ką pasakys mano dukrytė? – meiliai sušnibždėjo mama.

– Pasakys. Jeigu tik mamytė nepyks.

– Nepyks.

– Jis vagis...

- Ponas Oskaras?
 - Taip, jis nori iš manęs mamą pavogti...
 - Niekada, dukryte, - dabar jau mama Džoja prispaudė prie savęs dukterį ir sulaukė kvėpavimo. - Aš visada, visada, visada būsiu tavo geriausia mama.
 - Pažadi?
 - Pažadu.
 - Ar tas Oskaras daugiau neatvažiuos?
 - Neatvažiuos.
 - O mudvi niekada neišsiskirsime, taip?
 - Taip, žinoma.
- Tą vakarą Nippė meldėsi ne tik už tėtį, bet ir už mamą.

XXVII

Nippė susirgo.

Tikriausiai ją vėjas perpūtė. O gal šiltnamyje befeleituodama perkaito?

Pagaliau niekas juk nežino, kodėl tos ligos prikimba.

Gydytoja, be abejo, visų pirma liepė išsižioti ir pasakyti „a“. Paskui liežuvį iškišti. Paskui giliai pakvėpuoti. Paskui visai nekvėpuoti. Ir taip toliau.

Kai Nippė įvykdė visus paliepinimus, gydytoja įkišo jai į burną šaukštą ir ilgai žiūrėjo.

- Angina, - pasakė.

O kiek patylėjusi, pridūrė:

- Pūliuojanti.

Galiausiai, pro akinių viršų pažvelgusi į Nippės mamą, dūrė dar kartą:

- Reikia operuoti. Skubiai.

Kitą dieną Nippė atvažiavo į ligoninę.

- Ar man skaudės, mam?

- Nelabai. Vaikams paprastai neskauda.

- O suaugusiems skauda?

- Taip. Suaugusiems glandų pašalinimas kur kas sunkesnė operacija.
- O kiek laiko aš būsiu ligoninėje?
- Savaitę. Na, daugiausiai dešimt dienų.
- Dešimt dienų ligoninėje yra visa amžinybė, pagalvojo Nippė.
- Bet tu nenusimink, aš tave lankysiu. Kiekvieną dieną. Rytais ir vakarais.
- Žinoma, mama lankys. Bet kas lankys šiltnamius? Kas agurkams pagros?
- Mama, aš nepasiėmiau fleitos, - staiga prisiminė Nippė.
- Labai gerai, kad nepasiėmei. Ligoninėj fleita nereikalinga.
- O kas tau padės į turgų nuvažiuoti?
- Ponios Reginos paprašysiu.
- Gerai, - pasakė Nippė, tarsi kito žmogaus pagalba mamai Džojai būtų netinkama. - Tik, žiūrėkit, atsargiai važiuokit! Kad padangos nepradurtumėt!
- Pasisaugosim, - pažadėjo mama Džoja.
- O kada mane operuos?
- Gal ryt, o gal poryt. Bet visų pirma padarys tyrimus.
- Kokius tyrimus?

- Pati pamatysi.

Palikusi kelis indelius sulčių, agurkų ir pakelį sausainių, mama atsisveikino, pažadėjusi užbėgti rytoj.

O Nippė įsispyrė į dideles ligoninės šlepetes ir nušlepsėjo koridoriumi.

Pačiame jo gale mergaitė pamatė kažką panašaus į bažnyčios altorių. Supratusi, jog tai vieta, kur ligoniai meldžiasi, Nippė priklaupė prie lango, šalia radiatoriaus.

Juk ji senokai už savo tėtį besimeldė.

GERASIS DIEVE! - sušnibždėjo Nippės lūpos,
- PADARYK TAIP, KAD MANO TĖČIUI DAN-
GUJE BŪTŲ LABAI GERA, KAD JO TEN NIEKAS
NESKRIAUSTŲ!

GERASIS DIEVE! PADARYK TAIP, KAD AŠ VISĄ
LAIKĄ MYLĖČIAU MAMĄ, O MAMA - MANE!

TĖTI! MŪSŲ AGURKAI AUGA KAIP ANT MIELIŲ.
AŠ KIEKVIENĄ DIENĄ GROJU JIEMS FLEITA. KAI
PARDUOSIM VISUS AGURKUS IR TURĖSIM DAUG
PINIGŲ, MAMA NUPIRKS MAN PIANINĄ.

Ji persižegnojo, atsistojė ir buvo benueinanti, bet staiga sugrįžo ir pratęsė savo maldą.

TĒTI! ATRODO, MAMA SUSIDRAUGAVO SU TOKIU VYRU, KURIS, KAI VAŽIAVOM IŠ TURGAUS, PAKEITĒ PRAKIURUSĪ MŪSŪ MAŠINOS RATAŅ. JO VARDAS OSKARAS. NESENIAI JIS BUVO ATVAŽIAVĒS PAS MUS Ī SVEČĪUS. MAMA SU JUO GĒRĒ ŠAMPANAŅ.

TĒTI! AŠ BIJAU, KAD KAS NEATSITIKTŪ...

TĒTI! KĀ TU APIE TAI GALVOJI? PASAKYK MAN! AŠ DABAR ESU LIGONINĒJ, MAN OPERUOS ANGINAŅ. RYTOJ ARBA PORYT.

MYLIU TAVE. AMEN.

Nippĕ ģkvĕpĕ oro, užsimerkĕ ir pradĕjo laukti atsakymo.

XXVIII

Ligoninėje Nippė praleido lygiai septynias dienas.

Ten ji susipažino su Paule iš Grigiškių. Paulei irgi operavo anginą, ir jiedvi gulėjo toje pačioje palatoje.

Nippė su Paule pasikeitė adresais bei telefonais ir pasižadėjo, kai pasveiks, būtinai viena kitą aplankyti.

Mama Džoja Nippę lankė kiekvieną dieną. Ir net po kelis kartus, kaip ir buvo žadėjusi.

Bet toji savaitė vis tiek buvo labai ilga ir nuobodi.

Kai parvažiavo namo, didžiajame kambaryje, prie lango, pamatė pianiną.

- Pianinas! - sušuko Nippė, o pribėgęs Defas palaižė jai skruostą.

- Dabar tu patenkinta? - visa švytėdama, paklausė mama.

- Taip, žinoma, - atsakė Nippė. - Kada nupirkai?

- Prieš dvi dienas.

- Kodėl nieko nesakei?

- Norėjau padaryti tau staigmeną.

Nippė atidengė pianino antvožą ir palietė kelis klavišus. Muzikos garsai suvirpino orą ir paslaptin-
gai nutilo.

- O kas dar naujo? - paklausė Nippė.

- Naujo? Nieko naujo...

Tuo metu nepastebimai prisigretino Elfė ir pra-
dėjo glaustytis apie Nippės kojas, meiliai murkdama.

- Kas jai? - paklausė Nippė. - Morčiauja?

- Taigi. Katino nori.

- Katino? Gretė turi katiną, - prisiminė Nippė.

- Ne, ne! Jokių katinų! Kurgi po to kačiukus
dėti? Aš jai duodu tokių vaistų, tuoj viskas praeis.
O kol kas Elfę reikia saugoti ir jokiu būdu neišleisti
į lauką.

Gaila, pagalvojo Nippė, Elfė atvestų gražių
kačiukų.

- Kiek kartų dar buvai turguj, mam? - pakausė,
žiūrėdama į pianiną.

- Tris.

- Ir sėkmingai?

- Taip. Pardaviau. Iki paskutinio agurkėlio. Dabar
mudvi jau turtingos.

- Vadinasi, galima statyti tėčiui paminklą?

- Kitą pavasarį.

- Kodėl?

- Todėl, kad turi susigulėti žemė. Ant šviežio kapo paminklo niekas nestato.
- Aišku. O kaip gyvena tavo naujas pažįstamas?
- Oskaras? - mama Džoja staiga prikando lūpą. - Gerai. O kodėl sakai „tavo“? Tu irgi jį pažįsti.
- Beveik nepažįstu.
- Kada nors susipažinsi.
- Vadinasi, jūs draugaujate?
- Buvom susitikę mieste porą kartų... O ką?
- Nieko. Geriau būtų, kad tu su juo neprasidėtum.
- Kodėl?
- Todėl, kad jis tave apgaus.
- Kaip?..
- Nežinai, kaip vyrai moteris apgauna? Dabar gi dorų vyrų nėra. Pamišai, ką ponija Regina sakė?
- Ponija Regina todėl šitaip kalba, kad ją vyras paliko...
- Ir tave paliks.
- Kas?
- Nagi šitas... Kaip jis? A... Atsarginis ratas! Mama Džoja staiga užsikvatojo.
- Oi, mirštu... Atsarginis ratas! Kaip įdomiai tu jį pavadinai... Oi... Mirsiu iš juoko...
- Menkas čia juokas.

Mama Džoja nusišluostė juoko ašaras ir priėjo prie dukters.

- Kas tau, Nippe? Ar tik neketini manęs į vienuolyną uždaryti, ką?

- Aš kalbėjau su tėčiu, mam...

- Ir ką jis tau pasakė?

- Kad tave labai myli.

- Ir aš jį myliu. Bet tėčio nebėra.

- Yra.

- Iš mamos lūpų Nippė neišgirdo nieko, tik gilų atodūsi.

Išėjusi laukan, susitiko Julijų.

- Tave operavo? - paklausė jis.

- Taip, - atsakė Nippė.

- Skaudėjo?

- Nelabai. O tu kaip gyveni?

- Blogai.

- Kodėl gi?

- Man atlyginimą apkarpė.

- Kas?

- Ir tėtis, ir mama, ir broliai - visi. Kaip susitarę. Nieko nepadarysi, - pasiguodė Julius, - tokia ekonominė padėtis. Na, o tavo mamanė su tuo biču dar nesusituokė?

- Ką tu kalbi? Ji nesituoks.

- Kodėl?
- Ji feministė.
- Tas jos Oskaras gal ir feministas. Kai tu buvai ligoninėj, jis čia kiekvieną vakarą lankėsi. Ir agurkus į turgų vežiojo.
- Baltu opeliu? - nepatikliai paklausė Nippė.
- Baltu opeliu.
- Na, ir kas? Argi tai priežastis vedyboms?
- Agurkai gal ir ne priežastis, - tarė Julius, - bet jis pas jus ir nakvojo...
- Tai todėl, kad viena mama bijo, - atsakė Nippė.
- Todėl ir pasiprašė, kad kelias naktis pernaktotų...
- Iš tikrųjų tai jis yra mamos pusbrolis...
- Jis jūsų giminė? - nustebo Julius.
- Giminė.
- Nežinojau.
- Aš irgi.

XXIX

Kitą dieną, parėjusi iš mokyklos, Nippė pasigedo Elfės.

Defas kuo ramiausiai snaudė po stalu, o Elfės – nė kvapo.

Nippė apžiūrėjo visus kampus, visutėliausias vietas, kuriose kartais slėpdavosi katė. Net į palėpę užlipo. Veltui.

Ir, tik nusileidusi laiptais atgal, suprato, kad Elfė pabėgo. Mat buvo paliktas atdaras virtuvės langelis. Per jį Elfė ir iššoko.

Išėjusi į kiemą, Nippė ilgai šaukė „kac kac kac“, bet Elfė nesiteikė atsiliepti.

Reikia nueiti pas Julijų, pagalvojo Nippė, gal jis kartais matė?

– Nemačiau jokios katės, – atsakė Julius, verandoje kaip visada dėliodamas kortas.

– Todėl, kad kortom žaidei...

– Na, ir kas? Ar aš privalau jūsų katę saugoti?

Tikra tiesa, tokios sutarties tarp jųdviejų nėra.

- O kad ir būčiau nežaidęs... Katė juk ne dramblis.

- Tai ką man dabar daryti? - paklausė Nippė,

- Ką tik nori. Bet būtų geriausia, jei su manim „Durnių“ sužaistum...

- Ne, visų pirma reikia surasti Elfę.

- Nesurasi. Jeigu ji morčiauja, tai, katino besivaikydama, galėjo kažį kur nuklysti.

- O kas iš mūsų sodo gyventojų turi katiną?

- Daug kas turi. Pavaikščiok pakiemiais, jeigu netingi, gal ir rasi.

Nippė visus kiemus apėjo, visus patvorius ir šabakštynus aplandžiojo, kuo meiliausiai Elfę bešaukdama - jokio atsako.

O jeigu ją koks šuo sudraskė? Ar pasiutusi lapė?

Po valandžiukės Nippė vėl stovėjo savo namų kieme. Ji buvo visiškai nusiminusi.

- Neverk, - tarė Julius. - Atsiras ta katė.

- Kada atsiras?

- Po dviejų ar trijų dienų. Na, vėliausiai po savaitės. O po mėnesio atves kačiukų.

- Taigi. O kur mes juos dėsime?

- Kažį kur. Maišan ir - į tvenkinį!

Nippė net krūptelėjo. Ne, šito tai jau nebus!

- Tave patį į tvenkinį!

- Aš gi ne kačiukas, Nippe.
- Panašus į jį, tik miaukti nemoki.
- Moku, - staiga tarė Julius. - Ir miaukti, ir loti,
ir gaidžiu giedoti. Netiki?

- Netikiu.

- Na, tai paklausk...

Julius užsimerkė ir taip gailiai miauktelėjo, kad nematydamas galėjai pagalvoti, kad tai tikrų tikriausia katė. Ir ne bet kokia, o Elfė.

Tuo metu jiems už nugarų atsiliepė lygutėliai toks pat „miau“.

- Girdėjai? - sukluso Julius.

- Aha.

- Ar tik ne jūsų Elfė? Tikriausiai ji pagalvojo, kad tai katinas, ir atsiliepė.

- Nagi, miauktelėk dar kartelį!

Julius miauktelėjo. O jam ir vėl atsiliepė.

Žinoma, tai buvo Elfė.

Ji tupėjo beržo viršūnėje, per dvidešimt žingsnių nuo savo namų.

Nippei tarsi akmuo nuo širdies nusirito.

- Elfe! Kac kac kac! Nagi, ateik!

Tačiau katė tupėjo ant šakos ir nė nemanė leistis žemyn. Tikriausiai bijojo.

- Ką daryti? Kaip ją nukelti? - nei savęs, nei Juliaus paklausė Nippė.

- Reikia lipti į medį, - tarė Julius.

Lipti į medį? Į pačią jo viršūnę? O, ne! Nippė net kopėčiomis lipti bijo.

- O... tai kas į jį lips? - nedrąsiai paklausė mergaitė.

- Tu... - sukikeno Julius. - Tavo katė, tu ir lipsi.

Na, o beržo viršūnėje tupinti Elfė pradėjo taip gailiai kniaukti, tarsi prašytą kuo skubiausiai nukelti ją žemėn.

- Gerai, - tarė Nippė, - įlipsiu. Tik reikėtų kopėčias pasistatyti.

- Kas gi į medį kopėčiomis lipa?

- Aš lipsiu.

Netrukus jiedu atsinešė kopėčias ir atrėmė į beržo kamieną.

- Galėčiau ir aš, - staiga prisipažino Julius, - bet man galva sukasi...

- Man nesisuka.

- Na, lipk! O aš kopėčias palaikysiu. Tik lipdama nežiūrėk žemyn!

Keldama dešinę koją nuo vieno kopėčių skersinuko ant kito ir vis labiau girdėdama plakant savo

širdį, Nippė pagaliau atsistojo ant paskutinio skersinio, o rankomis įsikibo žemutinės beržo šakos.

Pirmoji baimė jau buvo praėjusi. Bet jeigu dabar pažvelgtų žemyn, ko gero, tikrai iškristų kaip tas paukštelis iš lizdo.

Dar po kelių minučių Nippė jau ropštėsi medžio šakomis, tačiau Julius vis dar tebelaikė kopėčias.

- Ar dar nepavargai? - šūktelėjo jis.

- Dar ne, - atsakė Nippė, nors iš tikrųjų buvo tiek pavargusi, kad visa net drebėjo.

- Tai ko sustojai? Ko nebelipi?

- O ar daug dar liko?

- Dar kokie trys metrai.

Ne, pagalvojo mergaitė, aukščiau kopti nebega-liu. Ir tą pačią akimirką nusmelkė dar baisesnė mintis - o kaip nultipti žemėn?

Laimei, ji išgirdo burzgiant mašiną. Mama!

- Dukra, ką tu ten darai? - vos išlipusi iš automobilio, drebančiu balsu paklausė mama Džoja.

- Ten jūsų katė, - ėmė aiškinti Julius, - Nippė norėjo ją nukelti...

- Katė? Nippe, tučtuojau leiskis žemyn!

- Aš bijau, mam!..

- O, Dieve! Gerai, nejudėk! Aš tau padėsiu.

Laimei, mama Džoja buvo su džinsais ir tą pačią akimirką puolė į pagalbą dukrai, kuri laikėsi įsikibusi šakos ir tyliai meldė Dievo, kad tik mama nepaslystų.

Kelionė žemyn buvo daug kartų ilgesnė.

Kai jiedvi kojomis palietė žemę, puolė viena kitai į glėbį, lyg iš mirties nagų išstrūkusios.

Nippė, be to, dar ir apsižliumbė.

- Nagi, neverk, Nippe, - guodė ją mama, - matai, viskas baigėsi gerai!

- Negerai...

- Kas negerai?

- Elfė medyje pasiliko...

- Išlips ta Elfė. Katės moka medžiais laiptoti.

- Neišlips, ji bijo... Ją reikia iškelti...

- Tu manai, kad aš galėčiau tai padaryti?

- Taip, galėtum.

- Galėčiau įlipti į medį? Į pačią jo viršūnę?

- Taip, žinoma. Jeigu bent kiek mane myli... Mane ir Elfę.

Reikėjo lipti. Kitos išeities nebuvo.

Ir mama Džoja ryžosi. Ir būtų tikrai įlipusi į tą sumautą medį, kurio viršūnėje tebekiūtojo nežinia ko išsigandusi katė, tačiau tą akimirką pasigirdo automobilio ūžesys.

Tai buvo Oskaras.

- Palaikyk, Oskarai, kopėčias! Aš lipsiu į medį.

- Lipsi į medį? - nusijuokė Oskaras. - O ką ten esi palikusi?

- Katę.

- A, tikrai... Vargšė katytė... Kaip ji ten atsidūrė? - nuoširdžiai nusistebėjo svečias, beržo viršūnėje išvydęs Elfę. - Bet gal geriau šitą žygį atliksiu aš? Laiptoti medžiais vaikystėje, pamenu, buvo smagiausia pramoga.

- Nippe, - mama Džoja pasisuko į dukrą, - ar ponas Oskaras gali už mane įlipti į medį?

Nippė linktelėjo galva.

- Tu tikras Robinzonas, - nusišypsojo mama Džoja, kai Oskaras nulipo žemėn.

- O jūsų Elfė - tikra alpinistė, - tarė Oskaras ir iš užančio ištraukė apstulbusią, bet labai laimingą katę.

XXX

Pasibaigus mokslo metams, mokytoja Ramunė, kaip ir buvo žadėjusi, surengė ekskursiją. Dvieju dienų. Pirmoji diena: Kaunas, antroji diena – Paneemunė ir jos pilys: Raudonė, Vytėnai, Vilkija, Zapyškis ir taip toliau. Iki pat Rambyno.

Ačiū Dievui, Nippė jau buvo sveika kaip agurkėlis.

Kuprinę susikrovė iš vakaro. Prsidėjo visokio maistelio: riešutų, jogurto, sausainių, aliejuje keptos duonos, saldumynų. Na, ir drabužių, kad nesušaltų. Be abejo, fleitą taip pat.

Mama davė penkiasdešimt litų. Net.

Ankstų šeštadienio rytą Nippę mama atvežė prie Operos ir baleto teatro. Ten jau laukė autobusas su mokytoja Ramune ir kitais vaikais. Mokytoja Ramunė skaičiavo mokinius ir kažką žymėjosi savo užrašų knygelėje.

– Kada grįšim? – paklausė mama Džoja.

– Kada grįšim? – pakartojo mokytoja Ramunė. – Sekmadienį, apie devintą valandą vakaro.

Mama Džioja dar kartą priminė, kad Nippė saugotųsi vėjo ir nesuslaptų kojų. Ir nepamestų šaliko, kuris yra kuprinėje ir kurį įdėjo dėl viso pikto – jeigu vakare staiga atvėstų oras.

Paskui jiedvi atsibučiavo, ir mama nuvažiavo.

Pasirodo, mokytoja Ramunė gimusi ir užaugusi Kaune, todėl šį miestą pažįsta kaip savo rankos pirštus.

Autobusą palikę aikštelėje, jie gerą pusdienį klapojo po gražų Kauno miestą. Buvo Velnių muziejuje, klausėsi varpų muzikos, apžiūrinėjo visokius paminklus ir statinius.

Ilgiausiai užtruko Zoologijos sode.

Visiškai nusikalę ir išbadėję, pagaliau vėl atsi-
bastė į Laisvės alėją ir puolė į lietuviškų patiekalų valgyklą.

Pasisotinę sėdo į autobusą.

Valio! Vaikai vėl buvo pasiilgę važiavimo. O nuvažiuoti tereikėjo iki Devintojo forto.

Bet čia atsitiko tai, ko labiausiai bijomasi ekskursijų metu – sugedo autobusas. Sugedo, vos iš vietos pajudėjęs.

Vairuotojas palindo po autobuso pilvu ir pradėjo kažką krapštyti.

- Per kiek laiko suremontuosit? - paklausė mokytoja Ramunė, kai jis išlindo.

- Per tris dienas.

- Aš rimtai klausiu.

- O aš jums rimtai atsakau.

Ekskursija baigėsi tuo, kad mokytoja Ramunė su savo vaikais sėdo į traukinį ir parbildėjo atgal į Vilnių.

Visų nuotaika buvo bjauri, ką ir besakyti.

Kai Nippė pasiekė namus, buvo jau beveik tamsu. Tačiau ji iš tolo kuo aiškiausiai pamatė jų kieme boluojantį automobilį.

Oskaras! Ir vėl jis...

Šalia automobilio, prie daržo tvoros, buvo pririštas Defas.

Pamatęs Nippę, jis labai apsidžiaugė. Tikriausiai pamanė, kad Nippė paleis ją pabėgioti.

Iš kamino rūko dūmai, ir Nippė suprato, kad mama pirtį kūrena.

Nippė tyliai pravėrė duris.

Virtuvėje, ant stalo, stovėjo keli buteliai alaus. Kvepėjo rūkyta žuvimi.

Aha, mama maudosi! Jie abu maudosi.

Nippė atsistojo ant taburetės ir pro nedidelį langelį sienoje vogčia pažvelgė į pirtį.

Joje, žinoma, buvo daug garų, bet Nippė ir pro garus pamatė, kad ponas Oskaras sėdi jos rėčkoje su buteliu alaus rankoje, o mama Džoja muiluoja jam galvą.

Tikriausiai ponas Oskaras pasakojo kažką juokingo, nes mama garsiai kvatojo.

Beje, jiedu tikriausiai jau vanojosi, nes mamos krūtys buvo aplipusios vantos lapais.

O ponas Oskaras? Ką, jis irgi nuogas?

Nippė atsargiai nulipo nuo taburetės, jai susopo širdį.

Kas? Kas jam leido įsirioglinti į Nippės rėčką?

Aišku, kas. Mama!

Nippė vėl užsimetė savo kuprinę ir spruko į kiemą.

Veik nekvėpuodama atslinko iki šiltnamio ir užsidarė. Kelias minutes pasėdėjusi, išsitraukė iš kuprinės fleitą. Bitės, be abejo, jau miega, jos fleitos garsų tikriausiai neišgirs. Nors, tiesą sakant, ne bitėms Nippė nori dabar groti. Labiausiai šiandien ji nori groti kiemui, namams, paslaptinai tylinčiam sodui, kur Nipei taip gera buvo gyventi. O, taip! Pagros ir mamai. Kas, kad šiuo metu ji nieko negirdi?

Gražiausią melodiją paskirs tėčiui. Jau tėtis tai tikrai išgirs. Ir kuo atidžiausiai išklausys.

Kai, atsisveikindama su Defu, apkabino jo kaklą, pajuto, kad iš akių veržiasi ašaros.

Paskui tyliai uždarė vartelius ir sparčiu žingsniu, kone tekina, pasileido į tą pusę, kur ūžė ir gaudė Vilniaus miestas.

* * *

Kitą dieną, pradėdamas vakaro žinias, televizijos diktorius pranešė:

„Šeštadienį, apie aštuntą valandą vakaro, su klase iš ekskursijos į Kauną traukiniu grįžusi, namo neparėjo Vilniuje gyvenanti devynerių metų Nippė Nakaitė.

Ji buvo apsirengusi raudona striuke, ant pečių turėjo geltoną vaikišką kuprinę“.